

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædereAsiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806Bilag
1Journalnummer
400.C.2-0Kontor
EU-sekr.

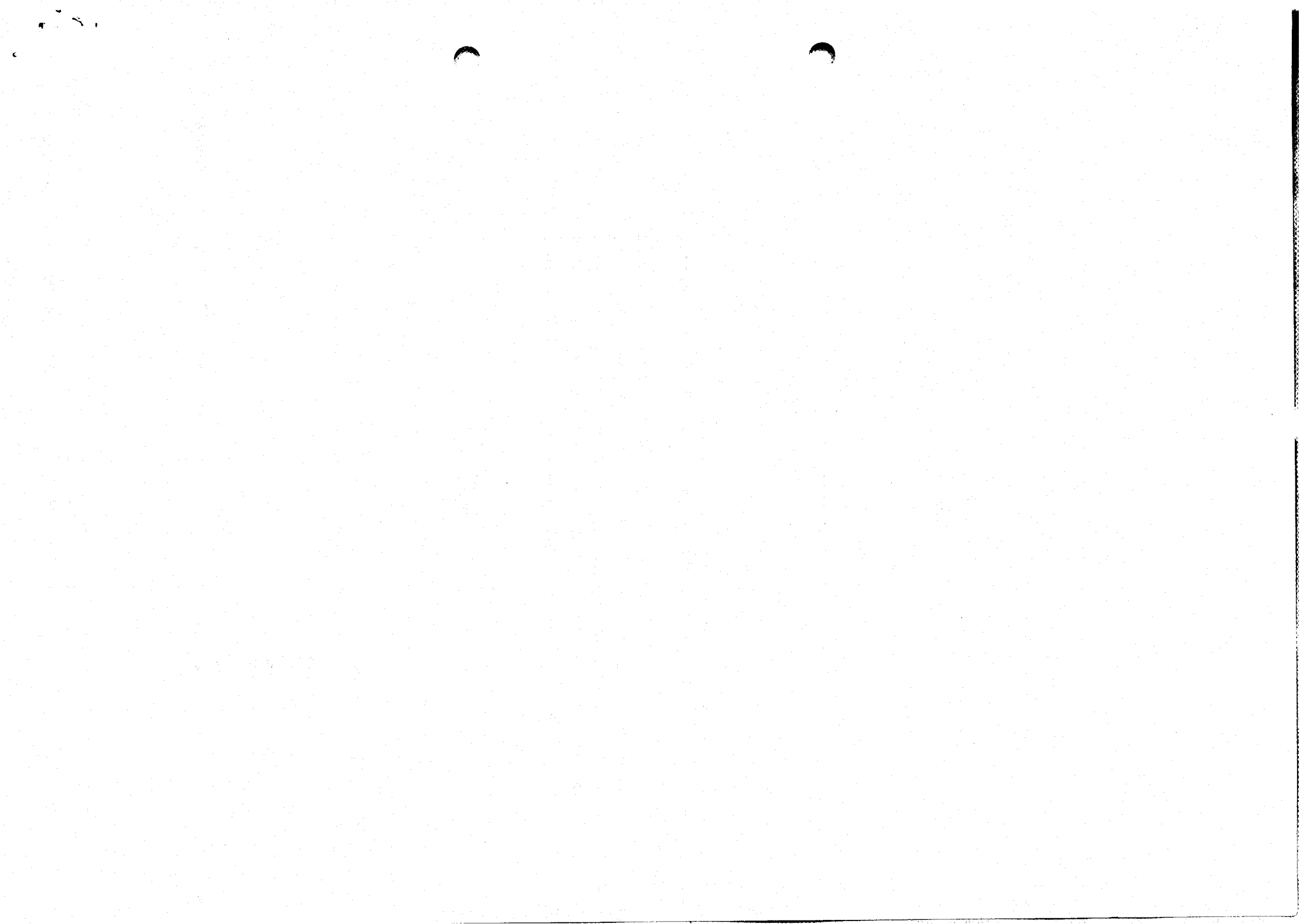
30. maj 2002



Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 7. juni 2002 – dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 13.-14. juni 2002 – vedlægges Justitsministeriets notat over de punkter, der forventes optaget på dagsordenen.

Materialet oversendes ligeledes til Folketingets Retsudvalg.

P. H. Orskov





Udenrigsminister Per Stig Møller
Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1448 København K.

30 MAJ 2002

Dato:
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2002-1661/1-0044
Dok.: ABW21298

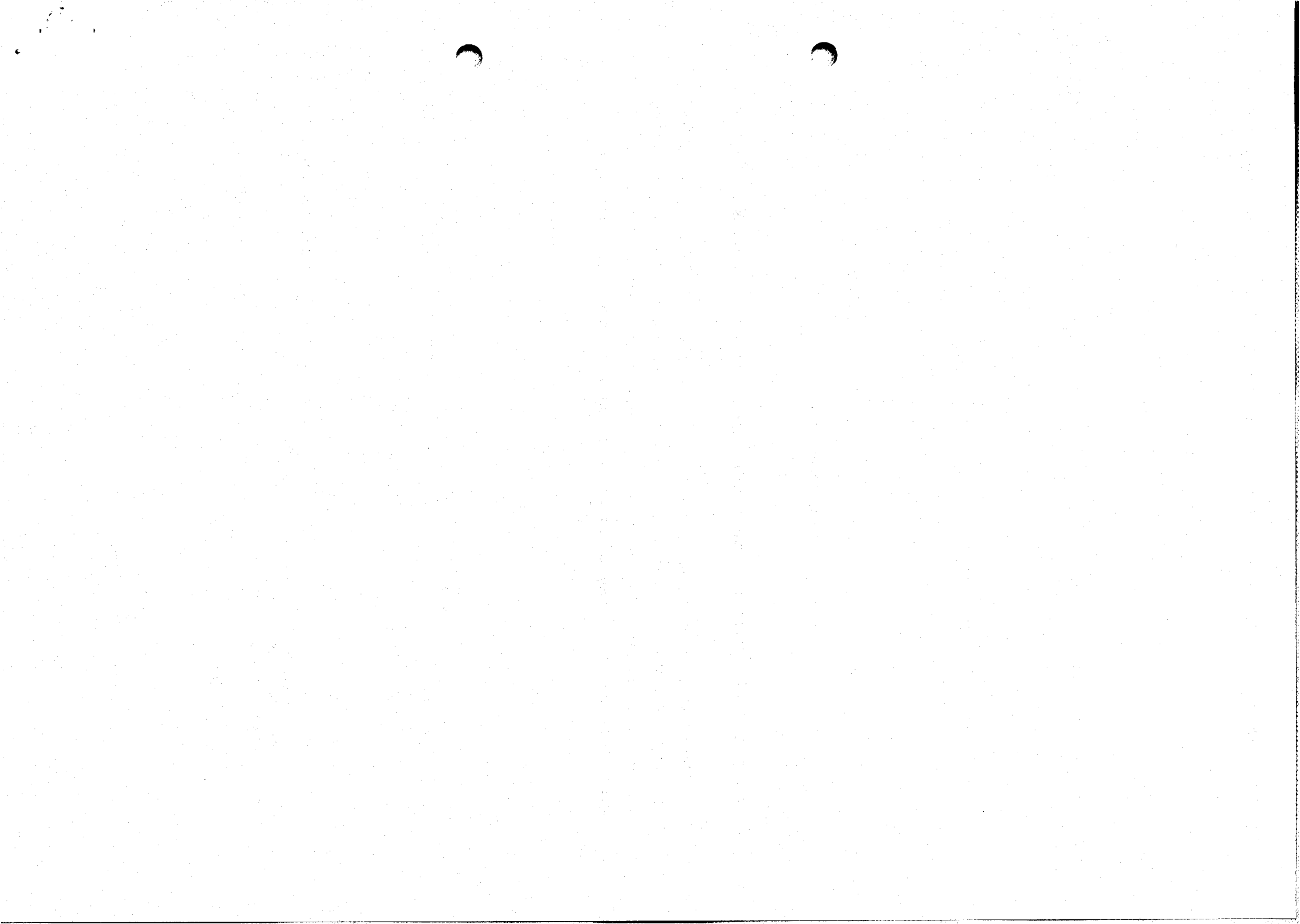
Afsendt med
E-Post 30/5-02
JM0281

Kære udenrigsminister.

Vedlagt sender jeg aktuelle notater vedrørende de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 13. – 14. juni 2002, idet jeg skal anmode dig om at oversende det til Folketingets Europaudvalg.

Det bemærkes, at de aktuelle notater ligeledes vil blive oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen





Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 28. maj 2002
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2002-1661/1-0044
Dok.: ABW21296

Oversigt over aktuelle notater vedrørende de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 13. – 14. juni 2002

Side:

5-7	Dagsordenspunkt 1	Rådets beslutning om bemyndigelse af medlemslandene til at undertegne og ratificere Bunkerolie-konventionen *
8-10	Dagsordenspunkt 2	Rådets beslutning om bemyndigelse af medlemslandene til at undertegne og ratificere HNS-konventionen
11-15	Dagsordenspunkt 3	Rådets konklusioner vedrørende Kommissionens forslag til Rådets direktiv om forbedret adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende sager gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp og andre finansielle aspekter i civile retssager
16-28	Dagsordenspunkt 4	Rådets konklusioner vedrørende Kommissionens forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed, om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 og om ændring af forordning (EF) nr. 44/2001, for så vidt angår sager vedrørende underholdspligt
29-31	Dagsordenspunkt 5	Rådets beslutning om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om en aftale mellem dels Fællesskabet og Danmark under hensyn til protokollen om landets stilling, dels Island, Norge, Schweiz og Polen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil-

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten finder derfor anvendelse

		og handelsretlige område, der skal træde i stedet for Lugano-konventionen af 16. september 1988
32-34	Dagsordenspunkt 6	Rådets afgørelse vedrørende 1996-Haagerkonventionen om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til børns beskyttelse*
35-38	Dagsordenspunkt 7	Rådets beslutning om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om en aftale mellem Fællesskabet og Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område samt om forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager
39-41	Dagsordenspunkt 8	Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i De Forenede Nationer med henblik på udarbejdelse af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af korruption
42-45	Dagsordenspunkt 9	Rådsafgørelse om ændring af artikel 40, stk. 1 og 7, i Schengen-konventionen
46-51	Dagsordenspunkt 10	Protokol om ændring af Europol-konventionen
52-53	Dagsordenspunkt 11	Europols årsberetning for 2001
54-55	Dagsordenspunkt 12	Europols budget for 2003
56-57	Dagsordenspunkt 13	Europols arbejdsprogram for 2003
58-60	Dagsordenspunkt 14	Aftale mellem Europol og Verdenstoldorganisationen (WCO)
61-62	Dagsordenspunkt 15	Revisionsberetning vedrørende Europols budget og decharge til Europols direktør for perioderne 1. juli 1999 – 31. december 1999 og 1. januar 2000 – 31. december 2000
63-65	Dagsordenspunkt 16	Rådets afgørelse om ændring af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU
66-68	Dagsordenspunkt 17	Rådets afgørelse om oprettelse af et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer
69-71	Dagsordenspunkt 18	Det Europæiske Politiakademis budget for 2003
72-73	Dagsordenspunkt 19	Det Europæiske Politiakademis arbejdsprogram for 2003 og Rådets konklusioner i tilknytning hertil
74-75	Dagsordenspunkt 20	Det Europæiske Politiakademis årsberetning for 2001
76-77	Dagsordenspunkt 21	Rådets henstilling om politisamarbejde vedrørende privat sikkerhedsvirksomhed
78-80	Dagsordenspunkt 22	Status for arbejdet vedrørende civil krisestyring

81-82	Dagsordenspunkt 23	Rådets henstilling om udarbejdelse af standardformular til udveksling af oplysninger om terrorister
83-86	Dagsordenspunkt 24	Rådets afgørelse om anvendelse af specifikke foranstaltninger inden for rammerne af politisamarbejdet og det retlige samarbejde til bekæmpelse af terrorisme
87-90	Dagsordenspunkt 25	Rådets afgørelse om en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af terrorisme udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater
91-92	Dagsordenspunkt 26	Trusselsvurdering og strategi vedrørende terrorisme
93-98	Dagsordenspunkt 27	Opfølgning af konklusionerne fra det ekstraordinære Rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 samt fra det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001
99-101	Dagsordenspunkt 28	Årsrapport fra Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk (2001)
102-103	Dagsordenspunkt 29	Rådets henstilling med henblik på udarbejdelse af en protokol om udtagning af prøver
104-106	Dagsordenspunkt 30	Rådets henstilling om indarbejdelse af narkotikaprogrammer i undervisning
107-111	Dagsordenspunkt 31	Modelaftale på grundlag af artikel 24 og 38 i Traktaten om Den Europæiske Union vedrørende internationalt samarbejde i straffesager
112-124	Dagsordenspunkt 32	Rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
125-130	Dagsordenspunkt 33	Rammeafgørelse om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet
131-137	Dagsordenspunkt 34	Rammeafgørelse om fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene for ulovlig narkotikahandel
138-145	Dagsordenspunkt 35	Rammeafgørelse om strafferetlige foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af terrorisme
146-153	Dagsordenspunkt 36	Rammeafgørelse om bekæmpelse af menneskehandel
154-162	Dagsordenspunkt 37	Rådets rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold
163-174	Dagsordenspunkt 38	Rammeafgørelse om anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte
175-176	Dagsordenspunkt 39	Rådets konklusioner om identifikation af brugere af forudbetalte taletidskort

177-178	Dagsordenspunkt 40	Rådsafgørelse om oprettelse af et kontaktnetværk vedrørende krigsforbrydelser
179-185	Dagsordenspunkt 41	Rådsafgørelse om indførelse af et rammeprogram på grundlag af afsnit VI i traktaten om den europæiske union – politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager
186-188	Dagsordenspunkt 42	Forretningsorden for Eurojust
189-191	Dagsordenspunkt 43	Rådets konklusioner i anledning af evalueringen af Frankrigs anvendelse af Schengen-reglerne
192-195	Dagsordenspunkt 44	Rådets konklusioner vedrørende SIS II
196-198	Dagsordenspunkt 45	Status for forhandlingerne med Storbritannien og Irland om de pågældende landes tilslutning til Schengen-informationssystemet
199-200	Dagsordenspunkt 46	Status for arbejdet vedrørende den kollektive evaluering
201-203	Dagsordenspunkt 47	Forbindelserne med Schweiz

Vedrørende: Rådets beslutning om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Det Europæiske Fællesskabs interesse at undertegne og ratificere den internationale konvention om civilretligt ansvar for skader forvoldt af bunkerolieforurening fra 2001 (bunkeroliekonventionen).*

Revideret notat.

1. Baggrund

Den 23. marts 2001 vedtog FN's Internationale Søfartsorganisation (IMO) en konvention om civilretligt ansvar for skader forvoldt af bunkerolieforurening (bunkeroliekonventionen). Bunkeroliekonventionen opstiller en ansvars- og erstatningsordning for forureningsskader forårsaget ved udslip af olie, der medføres som brændsel i skibes bunkers. Konventionen indeholder endvidere bestemmelser om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i tilknytning til anvendelse af konventionen.

Ingen stater har endnu ratificeret Bunkerolie-konventionen.

Den 22. december 2000 vedtog Rådet forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EF-domstolforordningen eller Bruxelles I-forordningen). Forordningen trådte i kraft 1. marts 2002.

Da retsgrundlaget for Bruxelles I-forordningen er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, der således ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til som bilag til Amsterdam-traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender).

Med vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen fik Fællesskabet såkaldt "ekstern kompetence" på de retsområder, som dækkes af forordningen. Dette indebærer bl.a., at Fællesskabet i forhold til de omfattede medlemsstater fik enekompetence til at indgå forpligtelser med tredjelande, som berører reglerne i Bruxelles I-forordningen.

De regler i bunkeroliekonventionen, der vedrører retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i tilknytning til anvendelse af konventionen, berører Bruxelles I-forordningen og er således omfattet af Fællesskabets eksterne kompetence. De øvrige dele af konventionen er omfattet af medlemsstaternes kompetence.

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-

Bunkeroliekonventionen er kun åben for ratifikation af stater, og derfor kan Fællesskabet ikke som sådan tilslutte sig konventionen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet et forslag til Rådets beslutning, hvorefter Rådet bemyndiger medlemsstaterne til også at undertegne og ratificere bunkeroliekonventionen på Fællesskabets vegne.

Da Fællesskabets kompetence er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af Rådets beslutning om bemyndigelse til medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Kommissionen i begyndelsen af juni 2002 forventes at fremsætte forslag til et forhandlingsmandat vedrørende indgåelse af parallelaftale med Danmark om blandt andet Bruxelles I-forordningen. En sådan parallelaftale må forventes at indeholde bestemmelser om Danmarks eksterne kompetence på områder, der berører aftalen. Indtil en sådan parallelaftale er indgået, handler Danmark fortsat på egne vegne i relation til Bunkeroliekonventionen. Under hensyn den kommende parallelaftale fastlægges den danske holdning dog i tæt kontakt med Fællesskabet.

Rådets beslutning om bemyndigelse til medlemsstaterne forventes vedtaget på Rådsmødet den 13. – 14. juni 2002 eller på et senere rådsmøde.

2. Indhold

Rådet bemyndiger medlemsstaterne med undtagelse af Danmark til at undertegne og ratificere bunkeroliekonventionen på Fællesskabets vegne med to forbehold.

For det første skal medlemsstaterne i deres indbyrdes forhold anvende Fællesskabets bestemmelser om retternes *kompetence* (Bruxelles I-forordningen) i stedet for bunkeroliekonventionens bestemmelser herom, når forureningsskaden er forvoldt i en medlemsstat, og sagsøgte endvidere har bopæl i en medlemsstat.

For det andet skal medlemsstaterne i deres indbyrdes forhold også anvende Fællesskabets bestemmelser om *anerkendelse og fuldbyrdelse* af retsafgørelser (Bruxelles I-forordningen) i stedet for bunkeroliekonventionens regler herom.

traktaten, finder derfor anvendelse.

Ved bemyndigelsen forpligtes medlemsstaterne endvidere til ved førstgivne lejlighed at træffe foranstaltninger til at sikre, at bunkeroliekonventionen ændres, således at Fællesskabet kan blive kontraherende part deri.

3. Europaparlamentet

Forslaget er behandlet i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet høres derfor ikke over forslaget.

4. Høring

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været forelagt Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets møde den 9. april og 27. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget til Rådsbeslutning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget til Rådets beslutning omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af beslutningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Danmarks ratifikation af Bunkeroliekonventionen vil indebære gennemførelseslovgivning.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. – 26. april 2002.

Vedrørende: Rådets beslutning om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Det Europæiske Fællesskabs interesse at ratificere den internationale konvention af 1996 om ansvar og erstatning for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer (HNS-konventionen).*

Revideret notat.

1. Baggrund

Den 3. maj 1996 vedtog FN's Internationale Søfartsorganisation (IMO) en konvention om erstatningsansvar for skader forvoldt i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer (HNS-konventionen). HNS-konventionen opstiller en ansvars- og erstatningsordning for forureningsskader forårsaget af en lang række stoffer ved transport ad søvejen. Konventionen indeholder endvidere bestemmelser om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i tilknytning til anvendelse af konventionen.

HNS-konventionen er indtil videre alene ratificeret af Rusland og Angola.

Den 22. december 2000 vedtog Rådet forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EF-domsforordningen eller Bruxelles I-forordningen). Forordningen trådte i kraft 1. marts 2002.

Da retsgrundlaget for Bruxelles I-forordningen er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, der således ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til som bilag til Amsterdam-traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender).

Med vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen fik Fællesskabet såkaldt "ekstern kompetence" på de retsområder, som dækkes af forordningen. Dette indebærer bl.a., at Fællesskabet i forhold til de omfattede medlemsstater fik enekompetence til at indgå forpligtelser med tredjelande, som berører reglerne i Bruxelles I-forordningen.

De regler i HNS-konventionen, der vedrører retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i tilknytning til anvendelse af konventionen, berører Bruxelles I-

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, finder derfor anvendelse.

forordningen og er således omfattet af Fællesskabets eksterne kompetence. De øvrige dele af konventionen er omfattet af medlemsstaternes kompetence.

HNS-konventionen er kun åben for ratifikation af stater, og derfor kan Fællesskabet ikke som sådan tilslutte sig HNS-konventionen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet et forslag til Rådets beslutning, hvorefter Rådet bemyndiger medlemsstaterne til også at ratificere eller tiltræde HNS-konventionen på Fællesskabets vegne.

Da Fællesskabets kompetence er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af Rådets beslutning om bemyndigelse til medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Kommissionen i juni 2002 forventes at fremsætte forslag til et forhandlingsmandat vedrørende indgåelse af parallelaftale med Danmark om blandt andet Bruxelles I-forordningen. En sådan parallelaftale må forventes at indeholde bestemmelser om Danmarks eksterne kompetence på områder, der berører aftalen. Indtil en sådan parallelaftale er indgået, handler Danmark fortsat på egne vegne i relation til HNS-konventionen. Under hensyn den kommende parallelaftale fastlægges den danske holdning dog i tæt kontakt med Fællesskabet.

Rådets beslutning om bemyndigelse til medlemsstaterne forventes vedtaget på Rådsmødet den 13. - 14. juni 2002 eller på et senere rådsmøde.

2. Indhold

Rådet bemyndiger medlemsstaterne med undtagelse af Danmark til at ratificere eller tiltræde HNS-konventionen på Fællesskabets vegne med det forbehold, at retsafgørelser omfattet af HNS-konventionens bestemmelser medlemsstaterne imellem skal anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med Bruxelles I-forordningens regler herom.

Ved bemyndigelsen forpligtes medlemsstaterne endvidere til ved førstgivne lejlighed at træffe foranstaltninger til at sikre, at HNS-konventionen ændres, således at Fællesskabet kan blive kontraherende part deri.

3. Europaparlamentet

Forslaget er behandlet i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet høres derfor ikke over forslaget.

4. Høring

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været forelagt Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets møder den 9. april og 28. maj 2002 .

6. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget til Rådsbeslutning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget til Rådets beslutning omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af beslutningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Danmarks ratifikation af HNS-konventionen vil indebære gennemførelseslovgivning.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. – 26. april 2002.

Vedrørende: Rådets konklusioner vedrørende Kommissionens forslag til Rådets direktiv om forbedret adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende sager gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp og andre finansielle aspekter i civile retssager (KOM(2002) 13 endelig).

Nyt notat.

1. Baggrund.

I Rådets og Kommissionens handlingsplan af 3. december 1998 anføres, at man inden fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal identificere de civilprocessuelle regler, der har grænseoverskridende virkninger, som det er nødvendigt at harmonisere med henblik på at skabe lettere adgang til retsvæsenet, herunder for eksempel fri proces. Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 (punkt 30) opfordrede Rådet til at udarbejde minimumsstandarder, som sikrer et passende retshjælpsniveau i grænseoverskridende retssager i hele EU.

På denne baggrund fremsatte Kommissionen den 18. januar 2002 et forslag til Rådets direktiv om forbedret adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende sager gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp og andre finansielle aspekter i civile retssager.

Kommissionens forslag angiver EF-traktatens artikel 61, litra c, jf. artikel 65, litra c, som hjemmelsgrundlag. I henhold til disse bestemmelser kan der træffes foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, i det omfang disse er nødvendige for det indre markeds funktion.

Direktivforslaget har været drøftet på fire møder i det civilretlige udvalg. Et af de væsentligste spørgsmål under drøftelserne har været, hvorvidt EF-traktaten artikel 61, litra c, jf. artikel 65 indeholder fornøden hjemmel til det fremsatte forslag, idet forslaget indeholder regler, der ikke umiddelbart er begrænset til grænseoverskridende tvister, jf. afsnit 2 nedenfor.

Det spanske formandskab har oplyst, at man på rådsmødet den 13. til 14. juni 2002 vil anmode Rådet om retningslinier for det videre arbejde i lyset af den tvivl, der er rejst vedrørende hjemmelsspørgsmålet.

Efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til artikel IV i EF-traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender).

Da rådet foreløbig kun skal behandle spørgsmål af proceduremæssig karakter, vil eventuelle konklusioner herom ikke have form af en retsakt, og de skønnes ikke at have retligt bindende virkning. På den baggrund kan konklusionerne ikke anses for omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Det følger derimod af forbeholdet, at Danmark ikke deltager i en senere vedtagelse af direktivet.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at alle fysiske personer og visse juridiske personer, der er involveret i en tvist på det civilretlige område, har ret til en passende retshjælp, hvis visse betingelser vedrørende den berørte persons økonomiske situation og tvistens indhold er opfyldt.

Retshjælpen omfatter navnlig effektiv bistand fra en advokat og fritagelse for betaling af sagsomkostningerne eller dækning af disse. Retshjælpen skal ydes af den medlemsstat, for hvis domstole sagen er indbragt i overensstemmelse med medlemsstatens lovgivning. Ved dækning af udgifter skal den pågældende medlemsstat tage hensyn til de supplerende omkostninger, som er forbundet med en grænseoverskridende tvist. Der skal ifølge forslaget tillige bevilges retshjælp med henblik på dækning af omkostninger ved at få dommen erklæret eksigibel eller fuldbyrdet. Endvidere indebærer forslaget, at retshjælpsmodtageren som udgangspunkt har ret til en fortsættelse af retshjælpen under en appel.

Forslaget indeholder desuden bestemmelser om behandlingen af ansøgninger om retshjælp og klager over afslag på retshjælp samt bestemmelser om retshjælp i forbindelse med visse udenretslige procedurer. Hertil kommer bestemmelser om videreformidling af ansøgninger om retshjælp mellem myndigheder i forskellige medlemsstater.

Vedrørende sagsomkostninger generelt fastslår forslaget, at den vindende part i princippet har ret til en rimelig godtgørelse af en del eller alle sagsomkostningerne fra den tabende part.

Rådets Juridiske Tjeneste afgav den 17. april 2002 en udtalelse om retsgrundlaget for direktivforslaget. Baggrunden for anmodningen er, at direktivforslaget indeholder aspekter, som ikke kun vedrører grænseoverskridende sager.

Rådets Juridiske Tjeneste gennemgår EF-traktatens artikel 61, litra c), jf. artikel 65 og 67, artikel 95 og artikel 308.

I henhold til EF-traktatens artikel 61, litra c), jf. artikel 65 og artikel 67 kan der træffes foranstaltninger vedrørende samarbejde "om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger", "i det omfang disse foranstaltninger er nødvendige for det indre markeds funktion".

Den Juridiske Tjeneste anfører, at direktivets mindsteregler for de nationale retshjælpsordninger og for godtgørelsen af sagsomkostninger og advokatsalærer vedrører både grænseoverskridende retssager og rent interne retssager.

Den Juridiske Tjeneste bemærker, at det ikke er nødvendigt at anvende en harmoniseret ordning allerede på det stadium, hvor retssagen er intern, og at det grænseoverskridende element i sagen skal være reel og konkret. Den Juridiske Tjeneste finder det ikke godtgjort, at det for at nå målet om at forbedre den grænseoverskridende adgang til retshjælp er nødvendigt at udvide mindstereglerne til også at gælde interne retssager.

Såfremt direktivet begrænses til alene at angå retshjælp i forbindelse med grænseoverskridende sager, er det herudover en betingelse, at de foreslåede foranstaltninger skal være nødvendige for det indre markeds funktion. Den Juridiske Tjeneste anfører, at det vil være op til Rådet at foretage den mere politiske vurdering af, om dette er tilfældet.

I henhold til EF-traktatens artikel 95 kan Rådet vedtage foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion. Det er Den Juridiske Tjenestes opfattelse, at en foranstaltning, der fastsætter mindsteregler for adgang til retshjælp (i ikke grænseoverskridende sager), ikke reelt vil have til formål at forbedre vilkårene for det indre markeds oprettelse og funktion. En sådan foranstaltning kan derfor ikke baseres på EF-traktatens artikel 95.

Vedrørende artikel 308 anfører Den Juridiske Tjeneste, at denne bestemmelse tager sigte på at opfylde det tomrum, der opstår, når der ikke findes nogen specifik traktatbestemmelse, som giver Fællesskabets institutioner beføjelse til at handle, men at der ikke desto mindre er behov for en sådan beføjelse, hvis Fællesskabet skal kunne udføre sine opgave med henblik på at virkeliggøre et af målene i traktaten. Den Juridiske Tjeneste anfører videre, at ud over de specifikke bestemmelser om samarbejde om civilretlige spørgsmål og om den indbyrdes tilnærmelse af love med henblik på det indre marked pålægger traktaten ikke Fællesskabet nogen opgave eller aktivitet vedrørende reglerne for den civile retspleje i almindelighed eller for adgang til domstolene i særdeleshed, som kan begrunde, at der skal fastsættes mindsteregler for retshjælp. En sådan foranstaltning kan derfor ikke baseres på EF-traktatens artikel 308.

Den Juridiske Tjeneste *konkluderer* herefter, at kun de dele af forslaget, som vedrører den grænseoverskridende adgang til retshjælp, vil lette det indre markeds funktion i den i EF-traktatens

artikel 65 anførte forstand. De kan derfor baseres på EF-traktatens artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1, hvis Rådet finder, at de pågældende bestemmelser er nødvendige, for at det indre marked kan fungere efter hensigten.

Derimod indeholder traktaten efter Den Juridiske Tjenestes opfattelse ikke hjemmel for vedtagelse af de generelle bestemmelser i forslaget, der ikke vedrører eller kun tilfældigt eller accessorisk vedrører grænseoverskridende situationer.

3. Europaparlamentet.

Der forventes at foreligge en udtalelse fra Europaparlamentet i september 2002.

5. Høring.

Forslaget har været sendt i høring hos:

Præsidenterne for Østre Landsret, Vestre Landsret, Københavns Byret samt retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, Foreningen af Statsamtsmænd, Forbrugerklagenævnet og Forsikring & Pension.

Ingen af de hørte parter har bemærkninger til forslaget, idet de henviser til, at Danmark på grund af forbeholdet ikke deltager i en kommende vedtagelse heraf.

6. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været forelagt Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets møde den 27. maj 2002.

7. Subsidiaritetsprincippet.

Direktivet ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

8. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rådets beslutning om den videre procedure har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Som anført under punkt 1, er vedtagelsen af selve direktivet omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en eventuel vedtagelse af direktivet, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

9. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Et grundnotat om direktivforslaget er den 22. marts 2002 sendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Rådets konklusioner vedrørende Kommissionens forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed, om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 og om ændring af forordning (EF) nr. 44/2001, for så vidt angår sager vedrørende underholdspligt.

Nyt notat.

1. Baggrunden for forslaget

På mødet i Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 om oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i den Europæiske Union, tilkendegav Det Europæiske Råd bl.a., at øget gensidig anerkendelse af retsafgørelser og domme i kombination med indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning kan lette samarbejdet mellem de nationale myndigheder og fremme den retlige beskyttelse af den enkeltes rettigheder. Det Europæiske Råd udtalte derfor, at man støttede princippet om gensidig anerkendelse, som bør være "hjørnestenen" inden for EU på både det civile og strafferetlige område. Det Europæiske Råd opfordrede herefter Kommissionen til bl.a. at:

"fremsætte et forslag om yderligere begrænsning af de mellemliggende foranstaltninger, der stadig kræves for at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse eller en dom i den anmodede stat. Som et første skridt bør disse mellemliggende procedurer afskaffes for så vidt angår afgørelser om mindre krav på handels- og forbrugerområdet samt med hensyn til visse retsafgørelser i familietvister (f.eks. krav vedrørende underholdsbidrag og samværsret). Sådanne afgørelser vil da blive automatisk anerkendt i hele EU uden mellemliggende procedurer eller grunde til at nægte fuldbyrdelse. I forbindelse hermed kan der fastlægges minimumsstandarder for specifikke aspekter af den civile retspleje".

På det familieretlige område fastsætter Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 (Bruxelles II-forordningen) regler for kompetence, automatisk anerkendelse og forenklet fuldbyrdelse af visse retsafgørelser, der træffes i forbindelse med skilsmisse eller separation. Specielt hvad angår forældremyndighed, er forordningen begrænset til at omfatte afgørelser om forældremyndighed over ægtefællemedlemmes fælles børn, som er afsagt i forbindelse med ægteskabssager. Forordningen trådte i kraft den 1. marts 2001.

På grundlag af Rådets Bruxelles II-forordningen forelagde Frankrig den 3. juli 2000 et forslag til forordning, der tager sigte på, gennem afskaffelse af fuldbyrdelsesproceduren, at lette samværsretten over grænserne, når det drejer sig om børn af skilte eller separerede forældre¹.

Rådet (retlige og indre anliggender) vedtog på sit møde den 30. november 2000 et program for tilrettelæggelsen af det fremtidige arbejde vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser inden for fire arbejdsområder, idet det endelige mål var afskaffelse af fuldbyrdelsesproceduren for alle afgørelser². Programmets område 2 er baseret på Bruxelles II-forordningen, og første etape omfatter en udvidelse af anvendelsesområdet for forordningen, således at den ikke kun omfatter skilsmisse og afskaffelse af fuldbyrdelsesproceduren i forbindelse med afgørelser om samværret. Ved samme lejlighed fastslog Rådet, at arbejdet med det franske initiativ om samværret burde videreføres sideløbende med arbejdet med at udvide anvendelsesområdet for den nævnte forordning.

Den 6. september 2001 fremsatte Kommissionen et forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende forældremyndighed ("Kommissionens forslag vedrørende forældreansvar")³.

Det nuværende forslag er fremsat af Kommissionen den 3. maj 2002. Forslaget udvider reglerne for anerkendelse og fuldbyrdelse i Bruxelles II-forordningen til at omfatte alle retsafgørelser om forældremyndighed, idet der fastsættes fælles regler for kompetence og for øget samarbejde mellem myndighederne.

Kommissionens nye forslag tager sigte på anerkendelse og fuldbyrdelse inden for Fællesskabet af afgørelser i ægteskabssager og i sager om "forældreansvar"⁴, baseret på fælles regler om retlig kompetence.

Hvad angår ægteskabssager, er de relevante bestemmelser overtaget fra Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000. Forslagets regler om forældreansvar bygger på de eksisterende regler om forældremyndighed i forbindelse med skilsmisseprocedurerne i Bruxelles II-forordningen, og samler de to forslag, der er under drøftelse. Bruxelles II-forordningen er således indeholdt i forslaget, og vil blive ophævet, hvis forslaget vedtages.

¹ *Initiativ fra Den Franske Republik med henblik på Rådets forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om samværret*, EFT C 234/2000, s. 7.

² Program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1. Programmet omfatter følgende områder: (i) Bruxelles I; (ii) Bruxelles II og familiesituationer, der opstår gennem andre samlivsformer end ægteskab; (iii) formueforhold mellem ægtefæller og formueretlige virkninger af opløsningen af forholdet mellem et ugift par; og (iv) arv efter loven eller testamente. I programmets tredje (og sidste) etape vil fuldbyrdelsesproceduren være afskaffet i forbindelse med alle fire områder.

³ Forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed, EFT C 332 af 27.11.2001, s. 269. Dette forslag bygger på et arbejdsdokument, som blev forelagt den 27. marts 2000 og en høring, der blev holdt den 27. juni 2001.

⁴ I den foreliggende danske oversættelse af forslaget, der oprindeligt er skrevet på engelsk, anvendes begrebet "forældremyndighed", som oversættelse af det engelske udtryk "parental responsibility". Dette begreb omfatter flere forhold end det engelske "custody", der i højere grad svarer til "forældremyndighed" efter dansk ret. For at undgå misforståelser, anvendes begrebet "forældreansvar" i det følgende, uanset at der i den danske oversættelse af forslaget alene tales om "forældremyndighed".

Efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-traktaten. Da retsgrundlaget for Kommissionens forslag er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c), deltager Danmark ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der således ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Det spanske formandskab har fremlagt et foreløbigt udkast til en formandskabsnote, der skal drøftes på rådsmødet den 13. – 14. juni 2002. Notatet, der fastlægger visse rammer for udformningen af den kommende forordning, består af tre (fire⁵) dele: I (Kompetence), II (Anerkendelse og fuldbyrdelse) og III (Barnets ophold og tilbagegivelse). Rådets eventuelle konklusioner vil således ikke have karakter af en retsakt, og de skønnes ikke at have retligt bindende virkning. På den baggrund kan konklusionerne ikke anses for omfattet af det danske forbehold over for samarbejdet i søjle 1 vedrørende retlige og indre anliggender, hvorfor Danmark deltager fuldt ud i vedtagelsen af rådets eventuelle konklusioner.

2. Forordningsforslagets indhold.

2.1. Indledning.

I det følgende gennemgås bestemmelserne i Kommissionens forslag kort. Som nævnt ovenfor, er en del af de relevante bestemmelser vedrørende ægteskabssager og visse bestemmelser vedrørende forældreansvar overtaget fra Bruxelles II-forordningen, der som nævnt allerede er gældende. Disse bestemmelser vil derfor ikke blive gennemgået nærmere. Særligt for så vidt angår de overførte regler vedrørende forældreansvar henledes opmærksomheden imidlertid på, at disse regler som følge af udvidelsen af anvendelsesområdet i forhold til Bruxelles II-forordningen, efter forslaget vil finde anvendelse på alle civile sager om forældreansvar, idet forbindelsen til skilsmisssager bortfalder.

2.2. Kapitel I – Anvendelsesområde, definitioner og grundlæggende principper

Artikel 1 fastsætter forordningens anvendelsesområde, der i forhold til Bruxelles II-forordningen udvides til også at omfatte alle civile sager vedrørende forældreansvar, idet forbindelsen til skilsmisssager bortfalder.

⁵ Pkt. IV vedrører forhandlingerne om bemyndigelse af medlemsstaterne (bortset fra Danmark) til i Fællesskabets interesse at undertegne (og ratificere) Haagerkonventionen af 1996. Dette spørgsmål behandles i et særskilt bidrag til den kommenterede dagsorden, hvorfor det ikke behandles yderligere i det følgende.

Imidlertid er sager vedrørende underholdspligt undtaget, eftersom de allerede er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001, som indeholder en mere avanceret ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse.

Betegnelsen "civile sager" dækker ikke blot retssager, men også administrative procedurer, hvor disse anvendes i henhold til den nationale lovgivning.

I artikel 2 fastsættes en række definitioner af begreberne *ret* og *retsafgørelse*, *medlemsstat*, *domsstat* og *fuldbyrdelsesmedlemsstat*, *forældremyndighed* (forældreansvar), *indehaver af forældremyndighed*, *retten til at bestemme, hvor barnet skal bo* (forældremyndighed), *samværsret*, og *barnebortførelser*.

Artikel 3 fastsætter, at det er det ledende princip for alle afgørelser om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, og om samværsret, at barnet har ret til at bevare kontakt med begge forældre, medmindre dette er i modstrid med dets interesser. Efter artikel 4 har et barn ret til at blive hørt i anliggender vedrørende forældreansvar over det under hensyntagen til dets alder og modenhed.

2.2. Kapitel II - Kompetence

2.2.1. Afdeling 1 – Skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

Bestemmelserne i dette afsnit er en gentagelse af bestemmelserne vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab i kapitel II, afdeling 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000:

Artikel 5 om generel kompetence svarer til artikel 2 i Bruxelles II-forordningen, artikel 6 om modkrav svarer til artikel 5 i Bruxelles II-forordningen, artikel 7 om ændring af separation til skilsmisse svarer til artikel 6 i Bruxelles II-forordningen, artikel 8 om de i artikel 5-7 indeholdte kompetenceregler eksklusive karakter svarer til artikel 7 i Bruxelles II-forordningen og artikel 9 om anden kompetence svarer til Bruxelles II-forordningens artikel 8.

2.2.2. Afdeling 2 – Forældreansvar

Artikel 10 fastsætter den grundlæggende regel om, at det er retterne i den medlemsstat, hvor et barn har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen indbringes for retten, der har kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældreansvar. Undtagelser herfra gøres i artikel 11, 12 og 21, ligesom det i artikel 15 fastsættes, at der i visse tilfælde kan ske overførsel af en sag til en ret, der er bedre egnet til at behandle denne.

Artikel 11 fastsætter, at kompetencen i nogen tid kan forblive hos den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit faste opholdssted, hvis barnet har været bosat i den medlemsstat, hvor det har sit nye opholdssted, i en periode på under seks måneder på det tidspunkt, hvor sagen indbringes for retten en af indehaverne af forældreansvaret fortsat er bosiddende i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit faste opholdssted. Efter stk. 2 forbliver kompetencen dog ikke i barnets tidligere opholdsland, hvis barnets nye opholdssted er blevet dets sædvanlige opholdssted, og hvis den indehaver af forældremyndigheden, der fortsat bor i barnets tidligere bopælsland, har godtaget, at retterne i barnets nye bopælsland har kompetence.

Artikel 12 omhandler parternes mulighed for at indgå aftale om, at et medlemsland skal være kompetent til at behandle en sag. Efter stk. 1 og 3 kan ægtefællerne vælge at acceptere, at skilsmisseretten også er kompetent til at træffe afgørelse om forældreansvaret over deres fælles børn. Disse bestemmelser svarer til artikel 3, stk. 2 og 3, i Bruxelles II-forordningen. Efter stk. 2 kan alle indehaverne af forældreansvar aftale, at sagen skal indbringes for retterne i en medlemsstat, som barnet har en væsentlig tilknytning til. En sådan tilknytning kan f.eks. være baseret på det sædvanlige opholdssted for en af indehaverne af forældreansvar eller på barnets nationalitet.

Artikel 13, der er underordnet i forhold til kompetencegrundlagene i de foregående artikler, fastslår, at den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, automatisk kan udøve kompetence, hvis et barns sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås. Bestemmelsen finder også anvendelse på flygtningebørn, der er internationalt fordrevne på grund af uroligheder i deres land, jf. stk. 2.

Efter artikel 14 afgøres spørgsmålet om kompetence i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning, hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 10-13 eller 21.

Efter artikel 15 kan der i visse tilfælde ske overførsel af kompetencen til at afgøre en sag til retten i en medlemsstat, der er bedre egnet til at behandle sagen. Den medlemsstat, hvortil sagen kan overføres skal have forbindelse til sagen ved : 1) at barnet tidligere har haft sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat, 2) at barnet er statsborger i medlemsstaten, 3) at en af indehaverne af forældremyndigheden har sit sædvanlige opholdssted der, eller 4) at barnet besidder ejendom der. Desuden må overførslen begæres af en indehaver af forældremyndigheden, ligesom både den ret, der foreslår, og den ret, der godtager overførslen, skal anse, at barnets tarv varetages på denne måde.

2.2.3. Afdeling 3 – Fælles bestemmelser

Artikel 16 om indbringelse af en sag for retten svarer til artikel 11, stk. 4, i Bruxelles II-forordningen. Artikel 17 om prøvelse af kompetencen svarer til artikel 9 i Bruxelles II-

forordningen. Artikel 18 om prøvelse af sagens antagelse til påkendelse svarer til artikel 10 i Bruxelles II-forordningen.

Artikel 19 om litispændens og indbyrdes sammenhængende krav omfatter samme mekanisme som artikel 11, stk. 1-3, i Bruxelles II-forordningen, hvorved den anden ret afgiver sin kompetence til fordel for den første ret, som sagen er indbragt for. For så vidt angår procedurer vedrørende *skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab*, anvendes mekanismen, hvis dette sker mellem de samme parter. Dette svarer til artikel 11, stk. 1 og 2, i Bruxelles II-forordningen. Hvad angår procedurer vedrørende *forældreansvar*, anvendes mekanismen, hvis disse procedurer vedrører forældreansvaret over det samme barn.

Artikel 20 om foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, følger artikel 12 i Bruxelles II-forordningen og foreskriver, at retterne i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, eller hvor dets ejendom befinder sig, i hastetilfælde kan træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af barnets person eller ejendom. Desuden fastslås det i stk. 2, at disse foranstaltninger ophører, når de retter, der har kompetence med hensyn til sagens substans, har truffet en afgørelse.

2.3. Kapitel III – Barnebortførelser

På internationalt plan tager Haagerkonventionen af 1980, der er blevet gennemført i dansk ret ved lov nr. 793 af 27. november 1990 om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m.v., sigte på efter en barnebortførelse at genskabe status quo ved at kræve, at den stat, hvortil et barn er blevet bortført, skal beordre øjeblikkelig tilbagegivelse af barnet. Konventionen omfatter således en effektiv ad hoc-foranstaltning uden at indføre fælles regler for kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse.

Sådanne regler foreslås i Haagerkonventionen af 1996, som imidlertid giver Haagerkonventionen af 1980 forrang. Begge konventioner tillader under visse omstændigheder overførsel af kompetence til den medlemsstat, hvortil barnet er blevet bortført, når en ret i medlemsstaten har truffet afgørelse om, at barnet ikke skal tilbagegives. Reglerne i kap. III fraviger på en række punkter reglerne i de to konventioner.

Artikel 21, stk. 1, fastslår, at en ændring af barnets sædvanlige opholdssted, som skyldes bortførelse, generelt ikke vil medføre en overførsel af kompetence til retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført. Som en undtagelse hertil anføres det i stk. 2, at den faktiske situation, som er opstået gennem en ulovlig bortførelse, kan få den retsvirkning, at kompetencen overføres.

Forslaget giver kun mulighed for overførsel af kompetence, hvis retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen har truffet en afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, som ikke medfører barnets tilbagegivelse, eller har undladt at træffe en afgørelse inden for et år efter, at sagen er indbragt. Hvis kompetencen ikke overføres efter denne bestemmelse, vil opholdslandets domstole alene kunne træffe beslutning om foreløbige retsmidler, i henhold til artikel 23. Bestemmelsen overlapper på dette punkt til dels en bestemmelse i det ovennævnte franske initiativ, der som modvægt til den direkte eksigibilitet af afgørelser vedrørende samværsret opererer med en garanti for, at barnet vil vende tilbage efter sit ophold i udlandet.

Haagerkonventionen af 1980 om barnebortførelser er – som det er anført ovenfor - gennemført ved lov i dansk ret. Det følger af denne konvention, at der som udgangspunkt skal ske en øjeblikkelig tilbagegivelse af børn, der er ulovligt fjernet eller tilbageholdt. Der gælder dog et begrænset antal undtagelser, herunder hvis der er alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil skade barnet fysisk eller psykisk eller på anden måde sætte det i en uacceptabel situation, jf. artikel 13, litra b. Tilbagegivelse kan endvidere bl.a. nægtes, hvis barnet modsætter sig dette, og barnet har en sådan alder og modenhed, at der bør tages hensyn til dets mening. Efter et barns bortførelse vil retten på det nye sædvanlige opholdssted således ikke udøve kompetence, medmindre der er truffet afgørelse om ikke at tilbagegive barnet, eller der ikke inden for en rimelig tid er indgivet en begæring om barnets tilbagegivelse. Endvidere bestemmer artikel 12, stk. 2, i Haagerkonventionen af 1980, at opholdslandet ikke er forpligtet til at beordre barnets tilbagegivelse, hvis der på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om tilbagegivelse er gået et år siden bortførelsen eller tilbageholdelsen og barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

Bestemmelsen i Haagerkonventionen af 1980, artikel 12, stk. 2, skal endvidere ses i sammenhæng med artikel 7 i Haagerkonventionen af 1996, der – når medlemslandene tiltræder denne – som en undtagelse til kravet om tilbagelevering opregner den situation, at tilstrækkelig lang tid skal være forløbet, og at der ikke foreligger et uindfriet krav om tilbagegivning, som er fremsat inden for den fastsatte periode på et år. Dette betyder, at kompetencen kan flyttes fra det land, hvor barnet oprindeligt havde sit sædvanlige opholdssted til det nye opholdssted, hvis der enten ikke er fremsat noget krav om tilbagegivning, eller at den medlemsstat, hvortil barnet er blevet bortført m.v., har besluttet, under anvendelse af en af undtagelserne i Haagerkonventionen af 1980, at der foreligger en gyldig grund til ikke at tilbagegive barnet. Som det fremgår, er Kommissionens forslag til undtagelser, også væsentligt mere begrænsede end efter Haagerkonventionen af 1996.

Artikel 22 pålægger centralmyndigheden i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført, at sikre, at barnet tilbagegives inden for en måned efter, at centralmyndigheden i det land, hvortil det er bortført m.v., har lokaliseret barnet, medmindre der er iværksat en endnu ikke afsluttet procedure

med henblik på en beskyttende foranstaltning, jf. artikel 23. Således er den eneste måde, hvorpå tilbagegivelse af barnet kan nægtes, at anmode retterne om en beskyttende foranstaltning inden for en måned efter, at barnet er lokaliseret. En sådan anmodning kan fremsættes af enten en indehaver af forældremyndigheden eller af en myndighed.

Artikel 23 fastsætter, at retten i det land, hvor barnet opholder sig kan træffe foreløbige beskyttende foranstaltninger med henblik på, at barnet ikke tilbagegives. En sådan foranstaltning kan kun træffes, hvis der foreligger en alvorlig risiko for barnet, eller hvis barnet protesterer. Dette afspejler de undtagelser vedrørende tilbagegivning, der er omhandlet i artikel 13 i Haagerkonventionen af 1980. I modsætning til den nævnte konvention er det imidlertid bestemt, at foranstaltningerne alene er foreløbige, jf. stk. 3, der tillige fastsætter, at foranstaltningen kan erstattes af en afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, som er truffet af retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen i medfør af artikel 24, stk. 3.

Artikel 24 pålægger bl.a. retten i det land, hvortil barnet er bortført m.v., og som i medfør af artikel 23 har truffet beslutning om ikke at tilbagegive barnet, at orientere centralmyndigheden i det land, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted inden bortførelsen m.v. herom inden for to uger efter afgørelsen, jf. stk. 1. Stk. 2 fastslår herefter en pligt for den modtagende centralmyndighed til at anlægge sag om forældremyndigheden over barnet. Enhver indehaver af forældreansvar kan også anlægge sag. Barnet skal høres som led i proceduren, og bestemmelserne i Rådets forordning 1206/2001 kan anvendes til dette formål, jf. stk. 3. Stk. 5. fastslår, at såfremt afgørelsen om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, nødvendiggør barnets tilbagegivelse, skal denne med det begrænsede formål at sikre barnets tilbagegivelse anerkendes og fuldbyrdes, uden at der kræves nogen særlig procedure i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført. Bestemmelserne i kap. IV, afd. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 25 fastslår, at centralmyndighederne bistår indehaverne af forældremyndigheden uden omkostninger, medens retterne kan pålægge bortføreren at betale omkostningerne i forbindelse med lokalisering og tilbagegivelse af barnet.

2.4. Kapitel IV – Anerkendelse og fuldbyrdelse

2.4.1. Afdeling 1 - Anerkendelse

Bestemmelserne i dette afsnit er en gentagelse af afdeling 1 i kapitel III i Bruxelles II-forordningen, dog således, at artikel 16 om aftaler med tredjelande er udgået, idet den anses for overflødig.

Artikel 26 fastslår, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde. Denne artikel svarer til artikel 14 i Bruxelles II-forordningen. Bestemmelsen finder også anvendelse på officielt bekræftede dokumenter og forlig, der er indgået for retten. Desuden omfatter bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse også sagsomkostninger. Denne bestemmelse svarer til artikel 13, stk. 2 og 3, i den nævnte forordning. Efter stk. 3 kan enhver berettiget part efter fremgangsmåden i afdeling 2 i dette kapitel få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes, jf. dog afdeling 3 i dette kapitel. Som i artikel 22, stk. 3, i Bruxelles II-forordningen fastslås den lokale kompetence gennem henvisning til den interne lovgivning i den medlemsstat, proceduren foregår. I tilfælde af samværsret eller tilbagegivelse af barnet, som er attesteret i henhold til kapitel IV, afdeling 3, vil det imidlertid ikke længere være muligt at anmode om ikke-ankendelse.

Artikel 27 omhandler, hvilke grunde retterne i den stat, hvor en afgørelse søges anerkendt, kan træffe beslutning om ikke-ankendelse af afgørelser om *skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab*. Bestemmelsen svarer til artikel 15, stk. 1, i Bruxelles II-forordningen. Artikel 28 omhandler hvilke grunde retterne i den stat, hvor en afgørelse søges anerkendt, kan træffe beslutning om ikke-ankendelse af afgørelser om *forældreansvar*. Bestemmelsen svarer til Bruxelles II-forordningens artikel 15, stk. 2.

Efter artikel 29 kan kompetencen for retterne i domsstaten ikke efterprøves. Bestemmelsen svarer til artikel 17 i Bruxelles II-forordningen. Artikel 30 fastsætter, at anerkendelse af en afgørelse ikke kan nægtes under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag, hvilket svarer til artikel 18 i Bruxelles II-forordningen. Ifølge artikel 31 kan en retsafgørelse i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet, hvilket svarer til artikel 19 den nævnte forordning. Artikel 32 om udsættelse af sagen svarer endvidere til artikel 20 i Bruxelles II-forordningen.

2.4.2. Afdeling 2 – Anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel

Bestemmelserne i denne afdeling er en gentagelse af afdeling 2 og 3 i kapitel III i Bruxelles II-forordningen:

Artikel 33 om eksigible retsafgørelser svarer til forordningens artikel 21. Artikel 34 om retternes stedlige kompetence svarer til forordningens artikel 22, stk. 1 og 2. Artikel 35 om de procesretlige regler svarer til forordningens artikel 23. Artikel 36 om rettens afgørelse svarer til forordningens artikel 24. Artikel 37 om underretning om afgørelsen svarer til forordningens artikel

25. Artikel 38 om appel af afgørelsen svarer til forordningens artikel 26. Artikel 39 om appelinstanser samt retsmidler svarer til forordningens artikel 27. Artikel 40 om udsættelse af sagen svarer til forordningens artikel 28. Artikel 41 om delvis fuldbyrdelse svarer til forordningens artikel 29. Artikel 42 svarer til forordningens artikel 32. Artikel 43 om manglende dokumenter svarer til forordningens artikel 34. Artikel 44 om attesting af retsafgørelser i ægteskabssager af retsafgørelser om forældreansvar svarer til forordningens artikel 33.

2.4.3. Afdeling 3 – Fuldbyrdelse af samværsret og tilbagegivelse af et barn

Afdelingen fastsætter regler om fuldbyrdelse af afgørelser om samværsret, der afskaffer fuldbyrdelsesproceduren i fuldbyrdelsesmedlemsstaten for afgørelser, som er attesteret i domsstaten. Bestemmelserne i denne afdeling er ikke til hinder for, at en indehaver af forældremyndigheden kan anmode om anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med bestemmelserne i afdeling 1 og 2 i dette kapitel.

Artikel 45 fastsætter, hvilke afgørelser der omfattes af den særlige fuldbyrdelsesordning. Det drejer sig om afgørelser om samværsret, der er tildelt en af et barns forældre og om tilbagegivelse af et barn i medfør af en afgørelse om, hvor barnet skal opholde sig, truffet i henhold til artikel 24, stk. 3.

Artikel 46 fastslår, at der ikke kræves en særlig (eksekvatur)procedure i fuldbyrdelsesmedlemsstaten for anerkendelse og fuldbyrdelse af samværsafgørelser, som er attesteret i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling. Det er et krav, at der ikke er tale om en udeblivelsesdom, og at barnet har haft mulighed for at blive hørt under hensyntagen til dets alder og modenhed. Standardformularen i bilag VI skal anvendes til attesteringen.

Artikel 47 fastslår tilsvarende, at der heller ikke kræves en (eksekvatur)procedure for fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagegivelse af barnet, som er attesteret i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling. Det er et krav, at barnet har haft mulighed for at blive hørt under hensyntagen til dets alder og modenhed, jf. stk. 2. Standardformularen i bilag VII skal anvendes til attesteringen.

Efter artikel 48 er det ikke muligt særskilt at påklage udstedelsen af en attest. Med henblik på fuldbyrdelsen skal afgørelsen efter artikel 49 ledsages af attest og, hvor dette er nødvendigt i tilfælde af samværsret, af en oversættelse af attesten. Kun punkt 10 i attesten vedrørende samværsret, som omhandler ordningerne for udøvelse af samværsret, vil eventuelt skulle oversættes. Der kræves ikke nogen oversættelse af attesten vedrørende tilbagegivelse.

2.4.4. Afdeling 4 – Andre bestemmelser

Artikel 50 fastslår, at forordningen ikke berører fuldbyrdelsesproceduren, som skal gennemføres i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

Artikel 51 fastslår, at retterne i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan fastlægge de praktiske ordninger for udøvelse af samværsretten, hvis de nødvendige ordninger ikke er fastlagt i den afgørelse, der er truffet af den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, og under forudsætning af at de væsentlige elementer i den pågældende afgørelse er overholdt. De praktiske ordninger ophører med at finde anvendelse i medfør af en senere afgørelse truffet af retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, jf. stk.2.

Hvis den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, følger det af artikel 52, at den pågældende under den i artikel 26, 33 og 51 fastlagte procedure skal meddeles fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.⁶

Denne artikel svarer til artikel 30 i Bruxelles II-forordningen. I artikel 53 er der endvidere fastsat regler om sikkerhed eller depositum svarende til Bruxelles II-forordningens artikel 31. Efter artikel 54 kræves der ingen legalisering m.v. med hensyn til de i artikel 42, 43 og artikel 49 nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter. Dette svarer til Bruxelles II-forordningens artikel 35.

2.5. Kapitel V, VI, VII og VIII – Samarbejde mellem centralmyndighederne, forholdet til andre instrumenter, overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Kap. V (artikel 55-59) indeholder regler om samarbejde mellem centralmyndigheder, der dækker både skilsmisse og forældremyndighed. Centralmyndighederne har en generel informations- og koordineringsfunktion ligesom de samarbejder i visse tilfælde.

Art 60 indeholder regler om forholdet til andre instrumenter. Udgangspunktet efter denne bestemmelse er, at forordningen skal træde i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning, jf. stk. 1. Bestemmelsen svarer til Bruxelles II-forordningens artikel 36.

⁶ Kommissionen forelagde den 18. januar 2002 et forslag til Rådets direktiv om forbedret adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende sager gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp og andre finansielle aspekter i civile retssager, KOM(2002) 13 endelig udg. af 18.1.2002.

Artikel 61 fastsætter ligeledes, at forordningen i forbindelser mellem medlemslandene skal have forrang i forhold til en nærmere angiven række multilaterale konventioner. Denne artikel svarer til artikel 37 i Bruxelles II-forordningen, men omfatter nu også Haagerkonventionen af 1980. Desuden er forslaget forrang for Haagerkonventionen af 1996 ikke længere begrænset til kun at gælde for børn, der har deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat. Hvis Fællesskabet beslutter, at konventionen skal ratificeres af medlemsstaterne, vil de begrænsninger, som vil gælde for fællesskabslovgivningen, således følge af konventionens artikel 52 og vedrøre børn, som ikke er bosiddende i en medlemsstat, men i et andet kontraherende land. Artikel 62 indeholder endvidere bestemmelser om traktater med Pavestolen.

Herudover indeholder kapitlerne VII og VIII (artikel 63-71) bl.a. bestemmelser om medlemsstater med flere lovgivninger, overgangsbestemmelser og regler om ikrafttræden.

3. Europaparlamentet

Europaparlamentet har endnu ikke udtalt sig om forslaget.

4. Høring.

Forslaget vil blive sendt i høring hos Foreningen Aktive Fædre, Familieretsadvokaternes Forening, Børnerådet, Børn og Samvær, Foreningen FAR til støtte for børn og forældre, Arbejderbevægelsens Børnemiljøråd, Advokatrådet, Ministeren for Ligestilling, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Foreningen MOR, Mødrehjælpen af 1983, Dansk Kvindesamfund, Landsorganisationen Børns Vilkår, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Ålborg, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Foreningen af Statsamtmand og Foreningen af Statsamtsjurister.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser m.v.

Såfremt forordningen vedtages, vil den på grund af Danmarks forbehold ikke have virkning for Danmark. Drøftelserne på mødet vil ikke have til formål at tage endelig stilling til, om forordningen skal vedtages. Eventuelle konklusioner på drøftelserne vil således ikke i sig selv indebære lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark.

8. Tidligere forelæggelser

Forslaget har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg. Udkastet til forordning tillige med et grundnotat herom vil blive sendt til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg til orientering.

Vedrørende: Rådets beslutning om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger på Fællesskabets vegne om en aftale mellem dels Fællesskabet og Danmark, under hensyn til protokollen om landets stilling, dels Island, Norge, Schweiz og Polen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, der skal træde i stedet for Lugano-konventionen af 16. september 1988.*

Nyt notat.

1. Baggrund

Den såkaldte Lugano-konvention blev indgået i 1988 mellem de daværende 12 EU-stater og 6 EFTA-stater. Lugano-konventionen vedrører jurisdiktionskompetence samt anerkendelse og fuldbyrdelse af domme mv. i de deltagende stater. Lugano-konventionen svarer i det væsentlige til EF-domskonventionen, der hidtil har reguleret de samme forhold mellem EU-medlemslandene. Lugano-konventionen er trådt i kraft for alle EU-landene samt for Norge, Island, Schweiz og Polen.

Med virkning fra den 1. marts 2002 blev EF-domskonventionen erstattet af Rådets forordning af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EF-domskonventionen eller Bruxelles I-forordningen). Forordningen er indholdsmæssigt udtryk for en revision af den gældende EF-domskonvention, og har navnlig til formål at forenkle formaliteterne vedrørende gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Bruxelles I-forordningen er resultatet af et samtidigt revisionsarbejde vedrørende den tidligere gældende Bruxelles I-konvention og Lugano-konventionen af 16. september 1988.

Med henblik på at opnå parallelitet mellem Lugano-konventionen og Bruxelles I-forordningen har Kommissionen fremsat forslag til Rådets afgørelse om at bemyndige Kommissionen til at indlede forhandlinger om en ny Lugano-konvention.

Kommissionens eksterne kompetence til at forhandle med tredjelande om en ny Lugano-konvention hviler på vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen. Da retsgrundlaget for Bruxelles I-forordningen er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, der således ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. protokol-

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

len om Danmarks stilling, der er knyttet til som bilag til Amsterdam-traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender).

Da Fællesskabets kompetence er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af Rådets afgørelse om bemyndigelse til Kommissionen.

Det bemærkes, at Kommissionen i begyndelsen af juni 2002 forventes at fremsætte forslag til et forhandlingsmandat vedrørende indgåelse af parallelaftale med Danmark om blandt andet Bruxelles I-forordningen. En sådan parallelaftale må forventes at indeholde bestemmelser om Danmarks eksterne kompetence på områder, der berører aftalen. Indtil en sådan parallelaftale er indgået, forhandler Danmark fortsat selvstændigt om indgåelse af en ny Lugano-konvention, idet den danske holdning under hensyn den kommende parallelaftale dog fastlægges i tæt kontakt med Fællesskabet.

Forhandlingsmandatet forventes vedtaget på Rådsmødet den 13. – 14. juni 2002 eller på et senere rådsmøde.

2. Indhold

Forhandlingsmandatet bemyndiger Kommissionen til at indlede forhandlinger om en ny Lugano-konvention med et indhold, der – med de nødvendige tilpasninger - svarer til den ordning, der er fastlagt i Bruxelles I-forordningen. Herudover skal der tilføjes bestemmelser om bl.a. forholdet til fællesskabsretten og de særlige forhold vedrørende Danmark.

Forhandlingsmandatet lægger op til, at Fællesskabet skal invitere Estland, Tjekkiet og Ungarn, som har indgivet ansøgning om tiltrædelse af den gældende Lugano-konvention, til at deltage i forhandlingerne om den nye Lugano-konvention som observatører.

Forhandlingsmandatet giver endvidere udtryk for enighed om, at der skal udarbejdes en forklarende rapport til den nye Lugano-konvention.

3. Europaparlamentet

Forslaget er behandlet i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet høres derfor ikke over forslaget.

4. Høring

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været forelagt Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets møde den 27. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget til Rådsbeslutning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget til Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af afgørelsen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Danmarks tiltrædelse af en ny Lugano-konvention må til sin tid forventes at kunne ske ved bekendtgørelse, jf. herved § 15 i lov om EF-domskonventionen mv.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Rådets afgørelse vedrørende 1996-Haagerkonventionen om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til børns beskyttelse.*

Nyt notat.

1. Baggrund

Haager-konventionen af 19. oktober 1996 vedrører jurisdiktionskompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til børns beskyttelse. Konventionen er alene ratificeret af Holland og er endnu ikke trådt i kraft.

Et overvejende flertal af EU-medlemsstater har på flere møder i Det Civilretlige Udvalg tilkendegivet, at de ønsker at ratificere 1996-Haager-konventionen.

Den 29. maj 2000 vedtog rådet forordning nr. 1347/2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn (Bruxelles II forordningen). Forordningen trådte i kraft den 1. marts 2001.

Med vedtagelsen af Bruxelles II-forordningen har Fællesskabet fået såkaldt eksternt kompetence til at indgå aftaler med tredjelande på de retsområder, som berører Bruxelles II-forordningen. Visse dele af Haager-konventionen af 1996 berører Bruxelles II-forordningen. Der foreligger derfor såkaldt blandet kompetence, hvilket indebærer at både medlemsstaterne og Fællesskabet i givet fald skal tiltræde konventionen.

Da Haager-konventionen af 1996 kun er åben for tiltrædelse af stater, fremsatte Kommissionen den 20. november 2001 forslag til rådets beslutning om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Fællesskabets interesse at undertegne konventionen.

Fællesskabets eksterne kompetence til at undertegne og senere ratificere 1996-Haagerkonventionen hviler på Bruxelles II-forordningen. Da retsgrundlaget for Bruxelles II-forordningen er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, der således ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til som bilag til Amsterdam-traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender).

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amster-

Da Fællesskabets kompetence er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af Rådets afgørelse om bemyndigelse af medlemsstaterne til at undertegne og eventuelt senere ratificere konventionen på Fællesskabets vegne.

Danmark handler derfor fortsat på egne vegne i relation til 1996-Haager-konventionen, dog således at Danmarks holdning fastlægges i tæt kontakt med Fællesskabet.

2. Indhold.

I henhold til Kommissionen forslag af 20. november 2001 (KOM (2001) 680 endelig) bemyndiges medlemsstaterne alene til at *undertegne* 1996-Haager-konventionen og det forudsættes, at de i den forbindelse afgiver en erklæring, der er indeholdt som bilag til beslutningen.

I erklæringen anføres det, at konventionen i overensstemmelse med dennes artikel 52 vil gå forud for fællesskabsreglerne (dvs. Bruxelles II-forordningen) for så vidt angår gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som vedrører børn, der ikke har deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, og som har deres sædvanlige opholdssted i en anden kontraherende stat. Dette stemmer overens med Bruxelles II-forordningens artikel 37, der udtrykkeligt fastsætter, at forordningens regler alene har forrang frem for Haager-konventionen af 1996, såfremt det berørte barn har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat.

Det anføres videre, at de nødvendige foranstaltninger snarest vil blive truffet til at indlede forhandlinger om en protokol til konventionen, som dels sikrer anvendelsen af fællesskabsreglerne (dvs. Bruxelles II-forordningen) fuldt ud i medlemsstaternes indbyrdes forhold (dvs. uden hensyn til barnets opholdssted), dels muliggør Fællesskabets tiltrædelse af konventionen.

3. Europaparlamentet

Forslaget er behandlet i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet høres derfor ikke over forslaget.

4. Høring

Forslaget har ikke været sendt i høring.

damtraktaten, finder derfor anvendelse.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været forelagt Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets møde den 27. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget til rådsbeslutning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget til Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af afgørelsen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Rådets beslutning bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om en aftale mellem Fællesskabet og Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område samt om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager ("parallelaftaler").*

Nyt notat.

1. Baggrund

Det følger af det danske forbehold i Edinburgh-afgørelsen, at Danmark deltager i det retlige samarbejde på mellemstatsligt grundlag.

Amsterdam-traktaten medførte, at det civilretlige samarbejde samt områderne vedrørende asyl, immigration og ydre grænser blev overført fra EU-samarbejdets 3. søjle til den 1. søjle, dvs. fra samarbejde på mellemstatsligt grundlag til samarbejde på overstatsligt grundlag. Som nærmere angivet i protokol nr. 5 om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, deltager Danmark derfor ikke i Rådets vedtagelse af retsakter på de ovennævnte områder, og institutionernes beslutninger er ikke bindende for Danmark.

Siden Amsterdam-traktaten trådte i kraft den 1. maj 1999, er der vedtaget en række fællesskabsretsakter, der er omfattet af det danske forbehold, og som Danmark ikke har mulighed for at tilslutte sig efter den særlige Schengen-procedure i artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling. En eventuel dansk tilknytning til disse retsakter vil derfor alene kunne ske ved konkrete mellemstatslige aftaler mellem Danmark og Fællesskabet om de enkelte fællesskabsretsakter.

Sådanne "parallelaftaler" vil i givet fald kunne indgås med fuld respekt af forbeholdet, idet forbeholdet vedrørende det retlige samarbejde - som det fremgår af Edinburgh-afgørelsen - retter sig mod samarbejdets form og ikke dets indhold. Danmark kan med andre ord deltage fuldt ud i det retlige samarbejde, så længe det foregår på mellemstatsligt grundlag. Dette er også grundlaget for den særlige ordning vedrørende Schengen-relaterede retsakter, der er nævnt ovenfor.

På det civilretlige område har Danmark indtil videre anmodet om at blive tilknyttet følgende retsakter på mellemstatsligt grundlag:

- **Konkursforordningen:** Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (ikrafttræden den 31. maj 2002).

* Forslaget fremsættes med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, finder derfor anvendelse.

- **Bruxelles II-forordningen:** Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn (ikrafttræden den 1. marts 2001).
- **Forkyndelsesforordningen:** Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (ikrafttræden den 31. maj 2001).
- **Bruxelles I-forordningen:** Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (ikrafttræden den 1. marts 2002).

På asyl- og indvandringsområdet har Danmark indtil videre anmodet om at blive tilknyttet følgende retsakter på mellemstatsligt grundlag:

- **Eurodac-forordningen:** Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (ikrafttræden 15. december 2000 og forventet igangsættelse første halvår 2003).
- **Aftale om Dublin-regelsættet med Norge og Island:** Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og republikken Island og kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15.-16. marts 2001 (ikrafttræden 1. april 2001).

Den 30. april 2002 traf Kommissionen for sit vedkommende afgørelse om at bede Rådet om bemyndigelse til at indlede forhandlinger med Danmark om indgåelse af parallelaftaler på fire af de seks områder. Det drejer sig om Bruxelles I-forordningen, forkyndelsesforordningen, Eurodac-forordningen og aftalen om Dublin-regelsættet med Norge og Island. Kommissionen udtalte i forbindelse med afgørelsen, at parallelaftaler er af ekstraordinær og midlertidig karakter, at parallelaftaler alene kan accepteres, hvis dette er i Fællesskabets interesse, og at Danmark selv holder nøglen til den endelige løsning på problemet i form af muligheden for at give afkald på protokollen

Kommissionen forventes at fremsætte sin anmodning om forhandlingsmandater vedrørende Bruxelles I-forordningen og forkyndelsesforordningen over for Rådet i begyndelsen af juni 2002.

For så vidt angår Kommissionens forslag til forhandlingsmandater vedrørende dansk tilknytning til Dublin-regelsættet og Eurodac-forordningen henvises til kommenteret dagsorden fra Integrationsministeriet.

Rådets forventes at vedtage forhandlingsmandaterne på Rådsmødet den 13. – 14. juni 2002 eller på et senere rådsmøde.

Efter artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet som bilag til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-Traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender).

Da Fællesskabets kompetence til at indgå særlige aftaler med Danmark er baseret på retsakter, der er vedtaget med hjemmel i EF-Traktatens afsnit IV, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af Rådets beslutning om forhandlingsmandat til Kommissionen.

2. Indhold

Kommissionens forslag til Rådets beslutning om forhandlingsmandat til Kommissionen vedrørende parallelaftaler med Danmark om Bruxelles I-forordningen og forkyndelsesforordningen forventes tidligst at foreligge den 6. juni 2002.

På baggrund af tilkendegivelser fra Kommissionen er det sandsynligt, at forhandlingsmandatet vil angive, at Danmark skal undergive sig tilsvarende forpligtelser, som påhviler de medlemslande, der er bundet af den pågældende fællesskabsretsakt, herunder navnlig i forhold til Domstolens kompetence og i forhandlinger med tredjelande.

Det foreligger ikke oplyst, hvorvidt forhandlingsmandatet vil være generelt udformet eller vil indeholde mere detaljerede forhandlingsdirektiver.

3. Europaparlamentet

Det forventede forslag om Rådets beslutning om forhandlingsmandat til Kommissionen vedrørende forhandlinger med Danmark om parallelaftaler skal behandles i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet vil derfor ikke blive hørt over forslaget.

4. Høring

De enkelte retsakter, som parallelaftalerne vedrører, har været sendt i høring forud for vedtagelsen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Spørgsmålet om indgåelse af parallelaftaler har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde i forbindelse med udvalgets drøftelser om de enkelte retsakter omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

6. Subsidiaritetsprincippet

Et forslag til rådsbeslutning med det forventede indhold vil ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under afsnit 1, vil det forventede forslag til Rådets beslutning være omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af beslutningen.

Derimod vil Danmarks indgåelse af mellemstatslige aftaler med Fællesskabet om tilknytning til Bruxelles I-forordningen og forkyndelsesforordningen skulle gennemføres i dansk ret på samme måde som andre mellemstatslige aftaler, hvilket vil kræve ændringer i retsplejeloven og i lov om EF-domskonventionen mv.

Det er Justitsministeriets vurdering, at mellemstatslige aftaler med det forventede indhold ikke vil rejse spørgsmål i forhold til grundlovens § 20. Parallelaftaler, der udarbejdes på baggrund heraf, vil således kunne tiltrædes efter den almindelige bestemmelse i grundlovens § 19.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg er orienteret om sagen vedrørende indgåelse af parallelaftaler ved flere lejligheder, senest ved et fælles notat fra Udenrigsministeriet, Integrationsministeriet og Justitsministeriet den 31. maj 2001. Endvidere har de enkelte retsakter, som parallelaftalerne vedrører, været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for vedtagelsen, herunder bl.a. med henblik på vurdering af spørgsmålet om indgåelse af parallelaftaler i relation til de pågældende retsakter.

Vedrørende: Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i De Forenede Nationer med henblik på udarbejdelse af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af korruption.

Nyt notat.

1. Baggrund.

De Forenede Nationers Generalforsamling besluttede ved resolution 55/61, som blev vedtaget i december 2000, at udarbejde et internationalt instrument til bekæmpelse af korruption.

På et ekspertmøde i Wien den 30. juli - 3. august 2001 blev der opnået enighed om, at det kommende FN-instrument skal have karakter af en konvention, der antagelig vil få titlen "United Nations Convention against Corruption".

Forhandlingerne om konventionsteksten blev påbegyndt på et møde i en særlig ad hoc-komité den 4. - 7. december 2001 i Buenos Aires.

I EU-regi er der gennem årene vedtaget en række instrumenter med henblik på bekæmpelse af korruption mv. Der kan i den forbindelse henvises til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og de tilhørende tillægsprotokoller af 27. september 1996 og 19. juni 1997, konventionen af 26. maj 1997 om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater samt den fælles aktion af 22. december 1998 om bestikkelse i den private sektor.

I november 2001 vedtog Rådet en fælles holdning vedrørende forhandlingerne om udarbejdelse af FN's korruptionskonvention, der mere generelt beskriver EU-landenes holdning til og forhandlingsposition under FN-forhandlingerne.

Det spanske formandskab har imidlertid fundet, at der for så vidt angår spørgsmålet om tilbageførsel fra ét land til et andet af midler, der hidrører fra korruption, er behov for en ny fælles holdning med henblik på de kommende FN-forhandlinger, idet dette spørgsmål forventes at blive et af de væsentligste elementer i den kommende FN-konvention.

Udkastet til fælles holdning forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 13.-14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Formålet med den fælles holdning er at samordne EU-landenes holdninger under forhandlingerne om en FN-konvention vedrørende korruption for derved at bidrage effektivt til udviklingen af en global strategi for bekæmpelse af korruption og sikre forenelighed mellem relevante EU-instrumenter og den konvention om bekæmpelse af korruption, der udarbejdes i FN-regi.

Efter udkastet til fælles holdning vil EU-landene støtte introduktionen af bestemmelser i konventionen, der skal forebygge og bekæmpe hvidvaskning og overførsel af midler hidrørende fra korruption, samt bestemmelser der vedrører tilbageførslen af sådanne midler.

EU-landene vil endvidere efter udkastet til fælles holdning arbejde for, at sådanne bestemmelser omhandler i det mindste offentlige midler (penge samt andre genstande), der hidrører fra forbrydelser omfattet af konventionen om bekæmpelse af korruption, hvor overtræderen er en person der virker i offentlig tjeneste. EU-landene vil tillige arbejde for, at der i konventionen indsættes en mindsteværdi for midler, der omfattes af bestemmelserne.

Af udkastet til fælles holdning fremgår det, at EU-landenes holdning er, at konventionen bør indeholde bindende bestemmelser om forebyggende foranstaltninger vedrørende overførsel af midler hidrørende fra korruption.

Herudover vil EU-landene sikre, at bestemmelser i konventionen om eftersøgning, beslaglæggelse og konfiskation af overførte midler, der hidrører fra korruption, ikke er i strid med fundamentale retsprincipper i EU-landene, herunder at der i forbindelse med sådanne anmodninger medsendes tilstrækkeligt bevismateriale.

4. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen ses ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Den fælles holdning af 16. november 2001 vedrørende forhandlingerne om udarbejdelse af FN's korrupsionskonvention blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) samt møde i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 16. november 2001.

Vedrørende: Rådsafgørelse om ændring af artikel 40, stk. 1 og 7, i Schengen-konventionen.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

Schengen-konventionen indeholder bestemmelser om ophævelse af personkontrollen ved de indre grænser mellem Schengen-landene og om de kompenserende foranstaltninger i forbindelse hermed.

Efter Schengen-konventionens artikel 40 kan et af de deltagende landes politimyndigheder under visse omstændigheder overskride grænsen til et andet deltagende land med det formål at foretage observation.

Den 19. december 1996 undertegnede Danmark en tiltrædelsesaftale i forhold til Schengen-konventionen. Folketinget bemyndigede ved lov nr. 418 af 10. juni 1997 regeringen til at ratificere tiltrædelsesaftalen på Danmarks vegne, og ratifikationen fandt herefter sted den 23. september 1997.

Ved Amsterdam-traktaten, der trådte i kraft den 1. maj 1999, er Schengen-samarbejdet blevet integreret i Den Europæiske Union. Dette er sket i form af en protokol knyttet som bilag til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Af protokollens artikel 2 fremgår det, at Schengen-reglerne, der er nærmere defineret i et bilag til protokollen, fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er gældende for EU-landene, bortset fra Storbritannien og Irland. For Danmarks, Sveriges og Finlands vedkommende følger det dog af artikel 2, stk. 2, at Schengen-reglerne først er gældende fra den dato, som Rådet beslutter med enstemmighed blandt Schengen-landene.

Den 1. december 2000 traf Rådet (Schengen-landene) afgørelse om en fuldstændig gennemførelse af Schengen-reglerne i forhold til Danmark og de øvrige nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, dog således at reglerne vedrørende Schengen-informationssystemet blev bragt i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 1. januar 2001.

Belgien, Spanien og Frankrig har fremsat forslag til en rådsafgørelse om ændring af Schengen-konventionens artikel 40 med henblik på at udvide adgangen til at foretage grænseoverskridende observation for dermed at opnå bedre resultater i efterforskningen af kriminalsager, navnlig for så vidt angår handlinger i forbindelse med organiseret kriminalitet. Retsgrundlaget for forslaget er artikel 32 og artikel 34, stk. 2, litra c), i Traktaten om Den Europæiske Union.

Punktet var ikke på den endelige dagsorden for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. - 26. april 2002.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 13. - 14. juni 2002 med henblik på politisk enighed.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at adgangen til at foretage grænseoverskridende observation udvides, således at også andre end den person, som mistænkes for at være impliceret i en strafbar handling, kan være genstand for observation. Det vil fortsat være et krav, at observationen gennemføres som led i efterforskningen af strafbart forhold, der kan medføre udlevering.

Forslaget indebærer desuden, at adgangen til i særligt hastende tilfælde, hvor det ikke har været muligt at indhente forudgående tilladelse, at foretage grænseoverskridende observation i forbindelse med bestemte strafbare handlinger, udvides til ligeledes at omfatte forfalskning af betalingsmidler, groft bedrageri, grove overgreb af seksuel karakter, menneskesmugling, hvidvaskning af penge, deltagelse i en kriminel organisation, terroristiske handlinger eller støtte til en terrorgruppe og ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.

Rådsafgørelsen vil finde anvendelse i forhold til Storbritannien, Norge og Island, men vil ikke være bindende for Irland eller finde anvendelse på Gibraltar.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har den 9. april 2002 afgivet udtalelse om forslaget. Europa-Parlamentet har i den forbindelse fremsat en række ændringsforslag og har i øvrigt støttet forslaget. Visse af ændringsforslagene imødekommet i det nuværende forslag til rådsafgørelse.

4. Høring.

Forslaget til Rådets afgørelse om ændring af Schengen-konventionens artikel 40, stk. 1 og 7, er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Aalborg, Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet, Rigspolitichefen, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigfor-

eningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder samt Dansk Told- og Skatteforbund.

Justitsministeriet har modtaget hørings svar fra Advokatrådet, Datatilsynet, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politidirektøren i København, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Præsidenten for retten i Aalborg, Præsidenten for Vestre Landsret, Rigsadvokaten, Rigspolitechefen og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Advokatrådet, Datatilsynet, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Politidirektøren i København, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Præsidenten for retten i Aalborg, Præsidenten for Vestre Landsret, Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Foreningen af Politimestre i Danmark er enig i, at en udvidet adgang til grænseoverskridende observation kan bidrage til efterforskningen af særligt organiseret kriminalitet, og foreningen støtter, at der sker en udvidelse af adgangen til at foretage grænseoverskridende observation (artikel 40, stk. 7). Derudover bemærker foreningen, at grænseoverskridende observation også bør kunne foretages ved forsøg på de i stk. 7 opregnede delikter.

Landsforeningen af beskikkede advokater bemærker, at gerningsbeskrivelserne i den foreslåede udvidelse af artikel 40, stk. 7, er for upræcise. Endvidere påpeger landsforeningen, at visse af gerningsbeskrivelserne vedrører mindre alvorlig kriminalitet og derfor ikke burde nødvendiggøre grænseoverskridende observation.

Rigspolitechefen bemærker, at det ud fra et politifagligt synspunkt kan støttes, at der skabes udvidet adgang til grænseoverskridende observation.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget til rådsafgørelse nødvendiggør ændringer af lov nr. 418 af 10. juni 1997, der henviser til de nugældende bestemmelser i Schengen-konventionens artikel 40.

Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rådsafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, forudsætter Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Forslaget skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Forslaget er sendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 5. februar 2002 og den 6. februar 2002 tillige med et grundnotat om forslaget.

Forslaget blev forud for rådsmødet (retlig og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. – 26. april 2002 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 15. april 2002 og den 11. april 2002.

Vedrørende: Protokol om ændring af Europol-konventionen.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

Den 26. juli 1995 blev konventionen af 26. juli 1995 om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol-konventionen) vedtaget af Rådet og undertegnet af medlemslandene.

Konventionen, der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 415 af 10. juni 1997, trådte i kraft den 1. oktober 1998, og Europol påbegyndte herefter sit virke den 1. juli 1999.

Efter artikel 30, stk. 2, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet – inden 5 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 – fremme samarbejdet blandt andet via Europol inden for en række forskellige områder.

Handlingsplanen for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres, som blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Wien den 11. – 12. december 1998, opregner en række konkrete initiativer, der enten bør iværksættes eller overvejes nærmere med henblik på gennemførelse af TEU artikel 30, stk. 2.

Handlingsplanens pkt. 43 fastslår således, at der inden 2 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal udarbejdes et passende juridisk instrument, der udvider Europolis beføjelser til at omfatte de aktiviteter, der er omhandlet i TEU artikel 30, stk. 2.

I konklusionerne fra Det Europæiske Rådsmøde i Tammerfors den 15. – 16. oktober 1999 er det endvidere fremhævet (pkt. 45), at Europol spiller en central rolle i samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder om efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet ved at understøtte forebyggelse, analyse og efterforskning af kriminalitet på EU-plan. Det Europæiske Råd opfordrede i den forbindelse Rådet til at give Europol den nødvendige støtte og de nødvendige ressourcer.

Rådet har på den baggrund vedtaget en henstilling af 28. september 2000 vedrørende anmodninger fra Europol om at indlede efterforskning i specifikke tilfælde samt en henstilling af 30. november 2000 vedrørende Europolis støttefunktion i forhold til fælles efterforskningshold, der oprettes af medlemsstaterne.

Spørgsmålet om en revision af Europol-konventionen i lyset af bl.a. TEU artikel 30, stk. 2, blev drøftet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. – 28. september 2001, hvor der blev opnået enighed om at iværksætte forhandlinger på ekspertniveau på baggrund af en liste over en række emner, som kan overvejes i forbindelse med en eventuel revision af Europol-konventionen.

På den baggrund har det tidligere belgiske formandskab og det nuværende spanske formandskab fremsat forslag til en protokol om ændring af Europol-konventionen.

Forslaget er fremsat med hjemmel i artikel 43, stk. 1, i Europol-konventionen, artikel 7 i protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af Europol-konventionen og artikel 18 i protokollen om privilegier og immuniteter for Europol, medlemmerne af Euopols organer samt Euopols vicedirektører og personale.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. - 26. april 2002 blev der opnået politisk enighed om de dele af forslaget, der vedrører Euopols adgang til at anmode medlemsstaterne om at indlede strafferetlig efterforskning i specifikke tilfælde, Euopols deltagelse i fælles efterforskningshold og de særlige regler vedrørende erstatningsansvar og immunitet i tilknytning hertil.

Det forventes, at forslaget forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på at drøfte spørgsmålet om en forenklet procedure for ændring af Europol-konventionen.

2. Indhold.

Forslaget indebærer en forenkling af ændringsprocedurerne i forhold til Europol-konventionen (artikel 43), således at fremtidige ændringer af konventionen kan ske ved rådsafgørelser.

Forslaget indebærer endvidere, at Europol får mulighed for at deltage i fælles efterforskningshold i en støttefunktion og inden for rammerne af Euopols beføjelser på grundlag af Europol-konventionens øvrige bestemmelser.

Endelig vil forslaget give Europol mulighed for at anmode medlemsstaterne om at indlede strafferetlig efterforskning i specifikke tilfælde. Medlemsstaterne vil dog ikke være forpligtede til at følge en sådan anmodning.

Ud over disse ændringer indebærer forslaget en række ændringer af de civile ansvarsregler, bestemmelserne om præjudiciel fortolkning ved de Europæiske Fællesskabers Domstol og af bestemmelserne om immunitet.

Forslaget vil således indebære en ændring af protokollen om privilegier og immuniteter for Europol, medlemmerne af Europolis organer samt Europolis vicedirektører og personale, således at immuniteten ikke indrømmes i forhold til opgaver udført i embeds medfør som led i deltagelsen i en støttefunktion i et fælles efterforskningsholds aktiviteter.

Forslaget vil endvidere indebære, at De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence bliver udvidet til at omfatte gyldigheden og fortolkningen af retsakter om ændring af Europol-konventionens bestemmelser og af foranstaltninger, der vedtages af Rådet for Den Europæiske Union eller i dettes regi med henblik på gennemførelse af Europol-konventionen. Udvidelsen af Domstolens kompetence omfatter ligeledes ovennævnte protokol om privilegier og immuniteter og gennemførelsesforanstaltninger hertil.

Endelig vil forslaget indebære, at Europolis ansvar for den skade, ansatte måtte forvælde, udvides til at omfatte skade forvoldt under ansattes bistand til fælles efterforskningshold i medfør af forslaget, dog således at den medlemsstat, på hvis område skaden forvoldes, i første omgang erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne ansatte, hvorefter Europol godtgør medlemsstaten udbetalte beløb i skadeserstatning.

Der foreligger to mulige procedurer for en forenklet procedure for ændring af Europol-konventionen: 1) en ændring af artikel 43 i Europol-konventionen således, at fremtidige ændringer af visse af konventionens bestemmelser kan gennemføres ved rådsafgørelser i medfør af Europol-konventionen, eller 2) Europol-konventionen erstattes af en rådsafgørelse i medfør af artikel 34 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), således at fremtidige ændringer vil gennemføres ved ændring af denne.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget er forelagt for Europa-Parlamentet, der imidlertid endnu ikke har afgivet udtalelse.

4. Høring.

Forslaget til Rådets afgørelse om en protokol om ændring af Europol-konventionen er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet,

Rigspolitichefen, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder samt Dansk Told- og Skatteforbund.

Justitsministeriet har modtaget høringsvar fra Advokatrådet, Datatilsynet, Den danske Dommerforening, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Præsidenten for Vestre Landsret, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Advokatrådet, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Politidirektøren i København, Præsidenten for Vestre Landsret har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Datatilsynet bemærker, at idet man forudsætter, at udvidelsen af EF-Domstolens kompetence ikke medfører en indskrænkning af kompetencen for Den Fælles Kontrolinstans, har man ingen bemærkninger til denne del af forslaget. Endvidere bemærker Datatilsynet, at man kan overveje at fastsætte som et krav, at Den Fælles Kontrolinstans skal inddrages i fastsættelsen af vilkårene for den aftale mellem Europol og medlemslandenes kompetente myndigheder, der skal ligge til grund for Europolis deltagelse i fælles efterforskningshold i en støttefunktion.

Det Danske Center for Menneskerettigheder har svaret, at centeret ikke har ressourcer til at efterkomme anmodningen om høringsvar.

Politiforbundet i Danmark bemærker, at man ikke ønsker, at Europol og Europol-ansatte, der deltager i fælles efterforskningshold i en støttefunktion, tillægges operative beføjelser, eller at Europol-ansatte, der deltager i fælles efterforskningshold i en støttefunktion, sidestilles med nationale embedsmænd i den medlemsstat, hvor efterforskningsholdet gennemfører sine aktiviteter. Endelig bemærker Politiforbundet, at muligheden for, at Europol kan anmode medlemsstaterne om at indlede strafferetlig efterforskning i specifikke tilfælde, ikke bør medføre en svækkelse af de beføjelser, der tilkommer den enkelte politikreds, jf. retsplejelovens § 114.

Rigsadvokaten kan tilslutte sig, at der åbnes mulighed for en forenklet procedure ved fremtidige ændringer af Europol-konventionen, idet forslagets principielle indhold i øvrigt ikke giver anledning til bemærkninger.

Rigspolitichefen bemærker, at forslaget vil give Europol bedre mulighed for at supplere medlemslandenes nationale myndigheder og det eksisterende internationale politisamarbejde. Rigspolitichefen kan på den baggrund anbefale forslaget. Rigspolitichefen forventer, at Europolis anmodninger til medlemslandene om at indlede efterforskning i specifikke tilfælde vil blive fremsat i et tæt samarbejde med Europolis nationale enheder, herunder de forbindelsesofficerer, der er udstationeret ved Europol. Endelig bemærker Rigspolitichefen, at man vil supplere fremsendelsen af sådanne anmodninger til de relevante politikredse med relevant information fra blandt andet Rigspolitichefens efterforskningsstøttecentre, og at man som hovedregel vil kunne tilbyde politikredsene personalemæssig og anden støtte til gennemførelsen af sådanne anmodninger.

Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet bemærker, at Europol-ansatte alene bør deltage i fælles efterforskningshold i en støttefunktion, og at der derfor ikke er behov for at sidestille Europol-ansatte med nationale embedsmænd i den medlemsstat, hvor det fælles efterforskningshold gennemfører sine aktiviteter. I øvrigt giver forslaget ikke statsadvokaten anledning til bemærkninger.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget skønnes ikke i sig selv at have statsfinansielle konsekvenser.

Gennemførelsen af protokollen, herunder særligt bestemmelserne om Europolis støttefunktion i forhold til fælles efterforskningshold, vil have lovgivningsmæssige konsekvenser. Det må ligeledes lægges til grund, at protokollen i sig selv vil nødvendiggøre en ændring af lov nr. 415 af 10. juni 1997 om gennemførelse af Europol-konventionen.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Forslaget er sendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 4. april 2002 og den 3. april 2002 tillige med et grundnotat om forslaget.

Forslaget blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2001 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 14. februar 2002.

Forslaget blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 25. – 26. april 2002 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 15. april 2002 og den 11. april 2002.

Vedrørende: Europols årsberetning for 2001.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I medfør af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, skal Europols Styrelsesråd vedtage en beretning vedrørende Europols aktiviteter i det forudgående år. Ligeledes i medfør af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, skal årsberetningen herefter forelægges for Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Europols årsberetning for 2001 blev godkendt af Europols Styrelsesråd på et møde den 16. – 17. april 2002, og årsberetningen forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Europols årsberetning for 2001 indeholder en beskrivelse af de aktiviteter, der fandt sted i Europol-regi i 2001.

Europols årsberetning for 2001 nævner blandt andet følgende væsentlige aktiviteter:

- Europols kriminalitetsbekæmpende indsats inden for de prioriterede områder: bekæmpelse af forfalskning af euroen, illegal indvandring og menneskesmugling, narkotikarelaterede forbrydelse og terrorisme.
- Oprettelsen og iværksættelsen af en anti-terrorisme Task Force.
- Udførelsen af støttefunktioner i forhold til medlemslandenes nationale myndigheder.
- Intensiveringen af samarbejdet mellem Europol og andre EU-organer, tredje lande og eksterne organisationer.
- Bistand og deltagelse i EU's aktiviteter.

Europols årsberetning for 2001 indeholder endvidere beskrivelser af konkrete samarbejdsprojekter mellem medlemslandene og Europol.

3. Europa-Parlamentet.

Årsrapporten for 2001 vil blive sendt til Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der har ikke været foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Europols budget for 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I medfør af Europol-konventionens artikel 35 skal Rådet vedtage Europols budget senest den 30. juni året før regnskabsårets påbegyndelse.

Udkastet til Europols budget for 2003 blev godkendt på et møde i Europols Styrelsesråd den 16. – 17. april 2002.

Det forventes, at udkastet vil blive forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

I udkastet til Europols budget for 2003 er der lagt op til en forøgelse af budgettet i forhold til budgettet for 2002. Dette skal ses i lyset af den gradvise forøgelse af Europols aktiviteter, siden Europol påbegyndte sit virke den 1. juli 1999.

Den gradvise forøgelse af Europols aktiviteter er forudset i den strategiske plan for Europol i 2002 – 2006 samt i Europols finansplan for 2002 – 2006. Forøgelsen af budgettet holder sig således inden for rammerne af finansplanen for Europol i 2002-2006, som blev fastlagt i 2001.

Den strategiske plan og den flerårige finansplan udarbejdes til brug for vedtagelsen af de årlige budgetter. Endvidere vedtog Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. – 29. maj 1998 en erklæring i tilknytning til vedtagelsen af budgettet for 1999, hvori det forudses, at en betydelig forøgelse af Europols personale og aktiviteter i de følgende år vil være nødvendig.

Udkastet til budget for 2003 er på € 55.519.000 (svarende til cirka 415 mio. kr.). Udkastet medfører en stigning i Europols budget på 7,2 % i forhold til det samlede budget for 2002, herunder tillægsbudgettet for Europol i 2002 vedrørende bekæmpelse af terrorisme.

Udkastet til budget for Europol i 2003 tager således højde for en eventuel videreførelse i 2003 af den særlige Task Force i Europol-regi til bekæmpelse af terrorisme i 2003.

Danmarks bidrag til Europols budget for 2003 vil udgøre € 984.192 (svarende til cirka 7.3 mio. kr.).

3. Europa-Parlamentet.

Udkastet til Europols budget for 2003 har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af udkastet til Europols budget for 2003.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for udkastet til Europols budget for 2003.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige konsekvenser.

Danmarks bidrag til Europols budget for 2003 afholdes af Rigspolitechefen inden for de bevillingsmæssige rammer.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Europols arbejdsprogram for 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I medfør af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, vedtager Europols Styrelsesråd hvert år en plan over Europols fremtidige aktiviteter. Det følger endvidere af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, at arbejdsprogrammet forelægges for Rådet efter proceduren i afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Udkastet til Europols arbejdsprogram for 2003 har været behandlet på et møde i Europols Styrelsesråd den 16. – 17. april 2002.

Det forventes, at Europols arbejdsprogram for 2003 vil blive forelagt for Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Europols arbejdsprogram for 2003 er udarbejdet på grundlag af Europol-konventionens bestemmelser om Europols kompetence, udkastet til Europols budget for 2003, og den flerårige strategiske plan for Europol, der udarbejdes til brug for vedtagelsen de årlige budgetter.

Arbejdsprogrammet er begrænset til projekter og aktiviteter, der er udpeget af Europols medlemslande som prioriteter for Europols arbejde, med henblik på at styrke Europols operationelle støttefunktion i forhold til medlemslandene og at styrke Europols rolle som et ekspert- og rådgivningscenter for Den Europæiske Unions organer.

3. Europa-Parlamentet.

Europols arbejdsprogram for 2003 har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Europols arbejdsprogram for 2003 har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Vedrørende: Aftale mellem Europol og Verdenstoldunionen (WCO).

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgørelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgørelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række eksterne organisationer og tredjelande, herunder Verdenstoldorganisationen (WCO).

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

Der er nu udarbejdet et udkast til samarbejdsaftale mellem Europol og WCO. Samarbejdsaftalen er godkendt af Europols Styrelsesråd.

Udkastet til samarbejdsaftale forventes forelagt for Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Efter artikel 1 i samarbejdsaftalen mellem Europol og WCO har denne til formål at fremme samarbejdet mellem Europol og WCO i forbindelse med forebyggelse og efterforskning af grov, international, organiseret kriminalitet omfattet af parternes respektive mandater.

Efter artikel 2 i samarbejdsaftalen skal parterne udpege kontaktpersoner med henblik på at fremme samarbejdet.

Ifølge artikel 3 kommunikerer kontaktpunkterne direkte og løbende. Europol og WCO har mulighed for at drøfte spørgsmål og emner af fælles interesse.

Efter artikel 4 er der mulighed for at udveksle oplysninger med henblik på at opfylde aftalen.

Samarbejdsaftalen omfatter ikke udvekslingen af personoplysninger eller fortrolige oplysninger i øvrigt.

3. Europa-Parlamentet.

Udkastet til samarbejdsaftale har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af aftaleudkastet.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til samarbejdsaftale ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Udkastet til samarbejdsaftale har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget til Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse for Europols direktør til at indlede forhandlinger blev forelagt Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 2. – 3. december 1999. Et aktuelt notat om forslaget blev oversendt udvalgene den 18. november 1999.

Udkastet til samarbejdsaftale har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg eller Folketingets Retsudvalg.

Vedrørende: Revisionsberetning vedrørende Europols budget og decharge til Europols direktør for perioderne 1. juli 1999 – 31. december 1999 og 1. januar 2000 – 31. december 2000.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af artikel 29, stk. 3, nr. 5, i Europol-konventionen, at Europols direktør er ansvarlig for gennemførelsen af Europols budget.

I medfør af artikel 36, stk. 3, af Europol-konventionen skal det fælles revisionsudvalg i overensstemmelse med afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) forelægge en revisionsberetning for hvert regnskabsår for Rådet. Europols direktør og Europols finansinspektør skal have mulighed for at udtale sig om beretningen, og Europols Styrelsesråd skal behandle revisionsberetningen med henblik på forelæggelse for Rådet. På grundlag af revisionsberetningen skal Rådet tage stilling til, hvorvidt Europols direktør skal meddeles decharge for gennemførelsen af budgettet for det pågældende regnskabsår, jf. herved konventionens artikel 36, stk. 5.

Revisionsberetningerne for perioderne 1. juli 1999 – 31. december 1999 og 1. januar 2000 – 31. december 2000 blev behandlet på et møde i Styrelsesrådet den 16. – 17. april 2002, hvor Styrelsesrådet indstillede, at Rådet meddeler Europols direktør decharge for gennemførelsen af budgetterne for de angivne regnskabsperioder.

Det forventes, at revisionsberetningerne forelægges for Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på meddelelse af decharge til Europols direktør.

2. Indhold.

Det fælles revisionsudvalg bemærker i beretningen for perioden 1. juli 1999 – 31. december 1999 og beretningen for perioden 1. januar 2000 – 31. december 2000, at Europols regnskab for disse perioder giver et retvisende billede af Europols finansielle situation og overordnet dokumenterer retmæssigheden af Europols økonomiske dispositioner.

Det fælles revisionsudvalget bemærker dog, at Europol på en række områder bør forbedre sin interne praksis, herunder vedrørende udgiftsstyringen og håndteringen af eksterne kontrakter.

3. Europa-Parlamentet.

Revisionsberetningerne har ikke været forelagt Europa-parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af revisionsberetningerne.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Vedrørende: Rådets afgørelse om ændring af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgørelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, med hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med henblik på indgåelse af samarbejdsaftaler.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om aftaler med en række tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

Ved Rådets afgørelse af 6. december 2001 om ændring af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om en samarbejdsaftale med Monaco. Endvidere blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger med De Forenede Nationers kontor for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (ODCCP) i stedet for De Forenede Nationers internationale narkotikakontrolprogram (UNDCP).

En række lande i Balkanområdet, hvor Euroen anvendes i væsentlig omfang, og hvor der er risiko for forfalskninger, er imidlertid ikke med på listen over tredjelande, som Europols direktør er bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejdsaftaler med.

På den baggrund har formandskabet fremlagt et forslag til rådsafgørelse med henblik på ændring af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

Rådsafgørelsen tager sigte på at bemyndige Europols direktør til at indlede forhandlinger med Albanien, Bosnien-Herzegovina, Kroatien, Jugoslavien (forbundsrepublikken) og Makedonien (den tidligere jugoslaviske republik).

Forslaget er godkendt af Europols Styrelsesråd på et møde den 16. – 17. april 2002.

Det forventes, at forslaget til rådsafgørelse vil blive forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at Albanien, Bosnien-Herzegovina, Kroatien, Jugoslavien (forbundsrepublikken) og Makedonien (den tidligere jugoslaviske republik) tilføjes til listen i artikel 2, stk. 1, i Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget til Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev forelagt Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 2. – 3. december 1999. Et aktuelt notat om forslaget blev oversendt udvalgene den 18. november 1999.

Forslaget til Rådets afgørelse om ændring af Rådets afgørelse af 27. marts 2002 har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg eller Folketingets Retsudvalg.

Vedrørende: Rådets afgørelse om oprettelse af et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af blandt andet terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder.

Edet følger i øvrigt af TEU artikel 30, stk. 1, litra a, at Rådet skal fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

En handlingsplan for gennemførelsen af Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, herunder afsnit VI i TEU, blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Wien den 11. – 12. december 1998.

Handlingsplanens pkt. 48 fastslår, at man inden 5 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal fremme de generelle tiltag og det operative samarbejde mellem de kompetente myndigheder, herunder politi og andre særlige retshåndhævende myndigheder, vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om en række politiske prioriteter og retningslinjer for gennemførelsen af Wien-handlingsplanen. I konklusionernes pkt. 42 er det fremhævet, at der i højere grad bør udveksles oplysninger om bedste praksis vedrørende forebyggelse af kriminalitet mellem medlemslandene.

På den baggrund har det spanske formandskab fremsat forslag til en rådsafgørelse om oprettelse af et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEU artikel 34, stk. 2, litra c).

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at der oprettes et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer. Netværket består af kontaktpunkter for de nationale polititjenester med ansvar for beskyttelsen af fremtrædende personer, som udpeges af hver medlemsstat.

Ifølge forslagens artikel 1, stk. 5, kan også kandidatlandene og Europol udpege kontaktpunkter med henblik på deltagelse i netværket. Kommissionen og rådssekretariatet kan deltage i visse af netværkets aktiviteter.

Netværket skal have til opgave at fremme udvekslingen af erfaringer samt generelle og tekniske oplysninger i forbindelse med beskyttelsen af fremtrædende personer, fastlæggelsen af fælles kriterier for udvælgelse og uddannelse af personale samt retningslinjer for den sikkerhedsmæssige håndtering af beskyttelsen af fremtrædende personer. Endvidere skal netværket fremme udvekslingen af forbindelsesofficerer. Endelig skal netværket fremme udvekslingen af operative oplysninger via kontaktpunkterne eller de relevante nationale myndigheder.

Udvekslingen af oplysninger sker i overensstemmelse med national ret.

Den nationale myndighed med ansvar for beskyttelse af fremtrædende personer i den medlemsstat, der varetager formandskabet i Rådet, leder netværkets aktiviteter.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har den 15. maj 2002 afgivet udtalelse om forslaget. Europa-Parlamentet har i den forbindelse fremsat en række ændringsforslag og i øvrigt støttet forslaget. Flere af Europa-Parlamentet ændringsforslag er imødekommet i det foreliggende forslag til rådsafgørelse.

4. Høring.

Forslaget til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom er sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Statsministeriet, Sundhedsministeriet, Udenrigsministeriet, Skatteministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Justitsministeriet har endnu ikke modtaget høringssvar.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget til rådsafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget vil ikke have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til Folketingets Retsudvalg den 1. maj 2002 og til Folketingets Europaudvalg den 25. april 2002.

Vedrørende: Det Europæiske Politiakademis budget for 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der skal oprettes et europæisk politiakademi til efteruddannelse af personale ved de retshåndhævende myndigheder, idet politiakademiet i første omgang etableres som et netværk af nationale politiskoler.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev herefter oprettet ved Rådets afgørelse af 22. december 2000.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 3 vedtager bestyrelsen for Cepol det årlige efteruddannelsesprogram, som fastlægger det generelle pædagogiske indhold samt type, antal og varighed af de uddannelsesaktiviteter, der skal iværksættes.

Det årlige arbejdsprogram forelægges for Rådet til orientering, idet bestyrelsen tager Rådets eventuelle bemærkninger i betragtning.

For så vidt angår finansieringen af Cepols aktiviteter følger det af artikel 5 i Rådets afgørelse af 22. december 2000, at Rådet fastlægger Cepols budget, som forvaltes af sekretariatet på grundlag af en finansforordning.

Det følger af Rådets afgørelse af 22. december 2000, at Cepols budget blandt andet dækker udgifterne til udarbejdelse, gennemførelse og evaluering af arbejdsprogrammet, aflønning af eksterne undervisere, sekretariatets almindelige drift og omkostninger i forbindelse med andre initiativer, som bestyrelsen har vedtaget, eller den administrerende direktør har taget i henhold til finansforordningen.

Sekretariatets etablering afventer beslutning om Cepols hjemsted.

For så vidt angår Cepols udgifter for 2001 godkendte Rådet den 16. november 2001 en finansiel løsning, hvorefter den medlemsstat, der arrangerer et kursus via sit eget politiakademi, afholder udgifterne i forbindelse hermed. Den pågældende medlemsstat vil imidlertid kunne opkræve deltagergebyr, som tager sigte på helt eller delvis at dække udgifterne til afholdelse af kurset.

På denne baggrund vedtog bestyrelsen for Cepol på mødet den 27. – 28. maj 2002 med enstemmighed et arbejdsprogram samt et forslag til budget for 2003.

Budgetforslaget forventes forelagt til godkendelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002.

2. Indhold.

Budgetforslaget for 2002 indebærer, at Danmarks bidrag er fastsat til 44.710 euro, svarende til 357.680 kr., ud af et samlet budget for 2002 på 2.284.101 euro, svarende til 18.272.808 kr.

Af de samlede udgifter går 567.033 euro, svarende til 4.536.264 kr., til administration og drift, mens 1.717.068 euro, svarende til 13.736.544 kr., går til gennemførelsen af arbejdsprogrammet for 2002, herunder hovedsageligt afholdelse af kurser og samarbejde med kandidatlandene og andre politiuddannelsesinstitutter.

For så vidt angår lønudgifter i 2002 er der taget udgangspunkt i, at Cepols sekretariat oprettes og kan nå at fungere i skønsmæssigt otte måneder i 2002. Lønningernes størrelse er beregnet på grundlag af lønningerne til ansatte ved Europol, men dog et niveau under det tilsvarende Europol løntrin.

For så vidt angår de udgifter, som det svenske og belgiske formandskab har afholdt med henblik på en række bestyrelsesmøder og andre aktiviteter i Cepol-regi, er der i overensstemmelse med den finansielle løsning for 2001, som blev godkendt af Rådet den 16. november 2001, afsat midler til dækning af disse udgifter i budgetforslaget for 2002.

3. Europa-Parlamentet.

Budgetforslaget for 2003 har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Budgetforslaget for 2003 har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Budgetforslaget for 2003 ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Det danske bidrag til Cepol betales af Rigspolitechefen, og udgifterne hertil afholdes inden for de bevillingsmæssige rammer.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Budgetforslaget for 2003 har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Folketingets Retsudvalg.

Vedrørende: Det Europæiske Politiakademis arbejdsprogram for 2003 og Rådets konklusioner i tilknytning hertil.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der skal oprettes et europæisk politiakademi til efteruddannelse af personale ved de retshåndhavende myndigheder, idet politiakademiet i første omgang etableres som et netværk af nationale politiskoler.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev herefter oprettet ved Rådets afgørelse af 22. december 2000.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 3 vedtager bestyrelsen for Cepol det årlige efteruddannelsesprogram, som fastlægger det generelle pædagogiske indhold samt type, antal og varighed af de uddannelsesaktiviteter, der skal iværksættes.

Det årlige arbejdsprogram forelægges for Rådet til orientering, idet bestyrelsen tager Rådets eventuelle bemærkninger i betragtning.

Arbejdsprogrammet forventes forelagt til orientering på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002.

Det forventes endvidere, at et udkast til Rådets konklusioner vedrørende Cepols virksomhed vil blive forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Arbejdsprogrammet for Cepol i 2003 indeholder kurser af forskellig varighed og indhold. I alt er der planlagt omkring 250 kursusdage i 2003.

Kurserne vedrører blandt andet civil krisestyring, menneskesmugling, samarbejde med kandidatlandene, international kriminalitetsbekæmpelse, terrorisme samt opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed.

Det følger af udkastet til Rådets konklusioner, at Cefpol bør udføre en række forskningsopgaver og derved bidrage til at tilvejebringe teknisk-videnskabelig viden inden for bl.a. kriminalitetsbekæmpelse og offentlig sikkerhed med henblik på bedre at sætte de organer, der har ansvaret for politiuddannelse og politisamarbejde, i stand til at løse deres opgaver.

Det følger endvidere af udkastet til Rådets konklusioner, at Cefpol bør iværksætte undersøgelser, afholde seminarer, udarbejde forslag til analysemetoder og -teknikker samt offentliggøre sine undersøgelses- og forskningsresultater.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Sagen har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Vedrørende: Det Europæiske Politiakademis årsberetning for 2001.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der skal oprettes et europæisk politiakademi til efteruddannelse af personale ved de retshåndhævende myndigheder, idet politiakademiet i første omgang etableres som et netværk af nationale politiskoler.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev herefter oprettet ved Rådets afgørelse af 22. december 2000.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 3 vedtager bestyrelsen for Cepol det årlige efteruddannelsesprogram, som fastlægger det generelle pædagogiske indhold samt type, antal og varighed af de uddannelsesaktiviteter, der skal iværksættes.

Det årlige arbejdsprogram forelægges for Rådet til orientering, idet bestyrelsen tager Rådets eventuelle bemærkninger i betragtning.

Arbejdsprogrammet forventes forelagt til orientering på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002.

Det forventes endvidere, at et udkast til Rådets konklusioner vedrørende Cepols virksomhed vil blive forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Arbejdsprogrammet for Cepol i 2003 indeholder kurser af forskellig varighed og indhold. I alt er der planlagt omkring 250 kursusdage i 2003.

Kurserne vedrører blandt andet civil krisestyring, menneskesmugling, samarbejde med kandidatlandene, international kriminalitetsbekæmpelse, terrorisme samt opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed.

Det følger af udkastet til Rådets konklusioner, at Cepol bør udføre en række forskningsopgaver og derved bidrage til at tilvejebringe teknisk-videnskabelig viden inden for kriminalitetsbekæm-

pelse og opretholdelse af lov og orden samt offentlig sikkerhed med henblik på at sætte de organer, der har ansvaret for politiuddannelse og politisamarbejde, bedre i stand til at løse de opgaver, som de er pålagt.

Det følger endvidere af udkastet til Rådets konklusioner, at Cepol bør iværksætte undersøgelser, afholde seminarer, udarbejde forslag til analysemetoder og -teknikker samt offentliggøre sine undersøgelses- og forskningsresultater.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Sagen har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Vedrørende: Rådets henstilling om politisamarbejde vedrørende privat sikkerhedsvirksomhed.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af blandt andet terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder.

Det følger desuden af TEU artikel 30, stk. 1, litra a, at Rådet skal fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

En handlingsplan for gennemførelsen af Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, herunder afsnit VI i TEU, blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Wien den 11. – 12. december 1998.

Handlingsplanens pkt. 48 fastslår, at man inden 5 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal fremme de generelle tiltag og det operative samarbejde mellem de kompetente myndigheder, herunder politi og andre særlige retshåndhævende myndigheder, vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om en række politiske prioriteter og retningslinjer for gennemførelsen af Wien-handlingsplanen. I konklusionernes pkt. 42 er det fremhævet, at der i højere grad bør udveksles oplysninger om bedste praksis vedrørende forebyggelse af kriminalitet mellem medlemslandene.

På den baggrund har det spanske formandskab fremsat forslag til en henstilling om politisamarbejde vedrørende privat sikkerhedsvirksomhed.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at de nationale myndigheder med ansvar for privat sikkerhedsvirksomhed henstilles at arbejde for at lette samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder, udveksle

erfaring og indføre bedste praksis vedrørende behandlingen af information tilvejebragt af private sikkerhedsvirksomheder, der er relevant for den offentlige sikkerhed.

Forslaget indebærer endvidere, at de nationale myndigheder med ansvar for privat sikkerhedsvirksomhed bør afholde et årligt møde.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Sagen har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Vedrørende: Civil krisestyring.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Köln den 3. – 4. juni 1999 og på Det Europæiske Råds møde i Helsinki den 15. – 16. december 1999 besluttede EU's stats- og regeringschefer at styrke EU's og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet.

Baggrunden for beslutningen var et stærkt behov for politifolk til løsningen af internationale opgaver, ikke mindst i Kosovo. Indsatsen i Kosovo har således vist, at det internationale samfund ikke umiddelbart er rustet til at efterkomme den stigende efterspørgsel på kvalificerede politifolk til internationale opgaver. Det har i praksis medført, at militæret i f.eks. Kosovo er blevet pålagt politiopgaver uden at være i besiddelse af den fornødne uddannelse og det rette materiel.

På Det Europæiske Råds møde i Santa Maria da Feira den 19. – 20. juni 2000 besluttede stats- og regeringscheferne således, at medlemslandene i 2003 skal kunne stille op til 5000 politifolk til rådighed for internationale missioner, heraf 1000 politifolk inden for 30 dage.

I den flerårige aftale om politiets bevillinger er det forudset, at Danmark løbende har 75 politifolk udsendt på internationale missioner.

Rigspolitechefen har imidlertid godkendt et oplæg om udvidelse af dette antal til 125 politifolk, der fra 2003 skal stå til rådighed for EU's ikke-militære krisestyringskapacitet. Parterne bag den flerårige aftale om politiets bevillinger er orienteret om udvidelsen af det danske bidrag.

På et møde den 15. maj 2001 i Bruxelles blandt de europæiske rigspolitichefer gav Rigspolitechefen tilsagn om det danske bidrag på 125 politifolk, der fra 2003 vil kunne stilles til rådighed for EU's ikke-militære krisestyringskapacitet.

På en konference om politiområdet den 19.-20. november 2001 i Bruxelles blev det danske bidrag på 125 politifolk bekræftet.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 forventes formandskabet at orientere om status for arbejdet med styrkelsen af EU's og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet.

2. Indhold.

Initiativet om en styrkelse af EU's og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet behandles i udenrigsministrenes regi, mens spørgsmålet om uddannelse, udrustning og udvælgelse af politifolk, der skal udsendes på internationale missioner behandles i justits- og indenrigsministrenes regi.

I 2001 blev der som led i styrkelsen af EU's kapacitet på politiområdet etableret en permanent politiplanlægningskapacitet i EU med ansvar for bl.a. konceptudvikling, uddannelse samt operationsplanlægning.

En styrket EU-kapacitet på politiområdet vil kunne stilles til rådighed for internationale organisationer såsom FN og OSCE samt til EU-ledede politioperationer.

Initiativet lægger desuden op til, at uddannelsen af politifolk til internationale opgaver kan indgå i Det Europæiske Politiakademis aktiviteter.

3. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

5. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) samt mødet i Det Blandede Udvalg med Norge og Island på ministerniveau den 15. – 16. marts 2001 forelagt for Folketingets

Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Et aktuelt notat blev oversendt til udvalgene den 1. marts 2001.

Vedrørende: Rådets henstilling om udarbejdelse af en standardformular til udveksling af oplysninger om terrorister.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

Som et led i den styrkede indsats i kampen mod terrorisme har det spanske formandskab fremlagt et forslag til en rådshenstilling om udveksling af oplysninger om terrorister.

Forslaget forventes fremlagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13.-14. juni 2002 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at det henstilles til medlemsstaterne, at de benytter en standardformular, der er vedlagt forslaget, til at udveksle oplysninger om terrorister med henblik på at forebygge, at der udføres aktiviteter som led i terrororganisationers bestræbelser på at nå kriminelle mål i forbindelse med større internationale begivenheder.

Udvekslingen af oplysninger på grundlag af standardformularen omfatter oplysninger om personer, som indgår i terrorgrupper, og som tidligere er straffet for terrorisme. *Der må ikke udveksles oplysninger, der relaterer sig til personer, der udøver deres forfatningsmæssige ret efter artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union (principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet).*

Af standardformularen fremgår, hvilke oplysninger medlemsstaterne bør udveksle om de pågældende terrorister.

Oplysningerne skal udveksles i overensstemmelse med national ret, herunder forfatningsmæssige bestemmelser.

Ifølge forslaget skal udvekslingen af oplysningerne på grundlag af standardformularen ske via BDL-netværket, der er etableret i politiregi og benyttes til meddelelser af fortrolig karakter. *Oplysningerne vil være fortrolige og må aldrig videregives til tredje personer eller myndigheder uden samtykke fra den medlemsstat, der oprindeligt har fremsendt oplysningerne.*

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af forslaget.

5. Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget skønnes ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Forslaget blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet den 25. – 26. april 2002. Et aktuelt notat om forslaget blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 11. april 2002 og til Folketingets Retsudvalg den 15. april 2002.

Vedrørende: Rådets afgørelse om anvendelse af specifikke foranstaltninger inden for rammerne af politisamarbejdet og det retlige samarbejde til bekæmpelse af terrorisme.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På baggrund af bl.a. terrorangrebene i USA den 11. september 2001 vedtog FN's Sikkerhedsråd den 28. september 2001 resolution UNSCR 1373 (2001).

Som opfølgning på UNSCR 1373 har Rådet den 27. december 2001 bl.a. vedtaget en fælles holdning (2001/931/FUSP) om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme over for personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger, og som er opført i et bilag til den fælles holdning.

Den fælles holdning indeholder i artikel 4 bestemmelse om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager. Heraf fremgår, at medlemsstaterne gennem politimæssigt og strafferetligt samarbejde i kriminalsager inden for rammerne af afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) yder hinanden den størst mulige hjælp i forebyggelsen og bekæmpelsen af terrorhandlinger. Med henblik herpå fremgår det endvidere, at medlemsstaterne med hensyn til undersøgelser og retsforfølgning, som deres myndigheder gennemfører over for alle de personer, grupper og enheder, der er opført i bilaget, på anmodning fuldt ud udøver deres gældende beføjelser i overensstemmelse med retsakter, der er vedtaget af EU, og andre internationale aftaler, arrangementer og konventioner, der er bindende for medlemsstaterne.

Med henblik på gennemførelse af artikel 4 i den fælles holdning (2001/931/FUSP) har det spanske formandskab fremsat forslag til Rådets afgørelse om anvendelse af specifikke foranstaltninger inden for rammerne af politisamarbejdet og det retlige samarbejde med det formål at øge den gensidige hjælp i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af terrorhandlinger.

Forslaget er fremsat bl.a. på baggrund af konklusionerne fra Det Europæiske Råds ekstraordinære møde den 21. september 2001 og Det Europæiske Råds erklæring af 19. oktober 2001, hvorefter bestræbelserne på at styrke verdenssamfundets alliance mod alle former for terrorisme skal ske f.eks. gennem styrkelse af samarbejdet mellem de forskellige operative tjenester med ansvar for bekæmpelse af terrorisme: Europol, Eurojust, efterretningstjenesterne, politiet og de judicielle myndigheder.

Forslaget til rådsafgørelse er fremsat under henvisning til TEU artikel 30 og 31 om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Retsgrundlaget for forslaget er TEU artikel 34, stk. 2, litra c.

Forslaget forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13.-14. juni 2002 med henblik på om muligt at opnå politisk enighed herom.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at der i hver medlemsstat skal udpeges et kontaktpunkt indenfor politivæsenet og indenfor retssystemet, som skal forestå indsamling og udveksling af oplysninger, herunder i forhold til Europol og Eurojust, om efterforskning og strafferetlig forfølgning i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af terrorhandlinger.

Forslaget indebærer endvidere, at medlemsstaterne skal sikre dels en prioriteret behandling af anmodninger om retshjælp og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i forbindelse med terrorhandlinger, og dels at sagsakter og bevismidler kan være tilgængelige eller stilles til rådighed i forbindelse med efterforskning i andre medlemsstater.

Forslaget lægger samtidig op til en øget brug af fælles efterforskningshold i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af terrorhandlinger.

Forslagets anvendelsesområde fastlægges i artikel 1 med henvisning til de terrorhandlinger, som er nævnt i artikel 1-3 i rammeafgårelsen om bekæmpelse af terrorisme, der blev opnået politisk enighed om i Rådet i december måned 2001, og med henvisning til de personer, grupper og enheder, der er opført i bilaget til den fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme.

Det følger af artikel 2, stk. 1, at alle medlemsstater skal udpege et kontaktpunkt inden for politiet, der skal have adgang til og mulighed for at indsamle oplysninger, som vedrører og stammer fra politimyndighedernes efterforskning af terrorhandlinger, og som involverer de nævnte personer, grupper eller enheder.

Af artikel 2, stk. 2, fremgår det, hvilke oplysninger kontaktpunktet som minimum skal have adgang til og mulighed for at indsamle. Det drejer sig om oplysninger med henblik på identifikation af personer, grupper eller enheder, oplysninger om de handlinger, der efterforskes, og de særlige omstændigheder, hvorunder de har fundet sted, oplysninger om forbindelse til andre tilfælde, oplysninger om anvendelse af kommunikationsteknologi samt oplysninger om trusler knyttet til besiddelse af masseødelæggelsesvåben.

Det følger af artikel 2, stk. 3, at medlemsstaterne skal sørge for, at de indsamlede oplysninger meddeles Europol i overensstemmelse med Europol-konventionen med henblik på, at Europol kan foretage en nærmere analyse af oplysningerne, jf. Europol-konventionen art. 10.

Efter artikel 3, stk. 1, 1. pkt., skal der tilsvarende udpeges et kontaktpunkt inden for hver medlemsstats retssystem, der skal have adgang til og mulighed for at indsamle oplysninger, der vedrører og stammer fra straffesager inden for de judicielle myndigheders ansvarsområde, i forbindelse med terrorhandlinger, som involverer de omhandlede personer, grupper eller enheder. Af artikel 3, stk. 1, 2. pkt. fremgår det, at kontaktpunktet skal være Eurojusts nationale korrespondent på terrorismeområdet i de medlemsstater, hvor en sådan national korrespondent er udpeget.

Af artikel 3, stk. 2 fremgår det, hvilke oplysninger dette kontaktpunkt som minimum skal have adgang til og mulighed for at indsamle. Det drejer sig om oplysninger med henblik på identifikation af personer, grupper og enheder, oplysninger om de handlinger, der efterforskes, og de særlige omstændigheder, hvorunder de har fundet sted, oplysninger om forbindelse til andre tilfælde samt oplysninger om gensidig retshjælp, herunder retsanmodninger, der måtte være rettet til eller fremsat af en anden medlemsstat, samt udfaldet heraf.

Det følger af artikel 3, stk. 3, at de indsamlede oplysninger meddeles Eurojust i overensstemmelse med rådsafgørelsen om Eurojust med henblik på, at Eurojust kan udføre sine opgaver.

Efter artikel 4 skal medlemsstaterne gøre fuld brug af de muligheder og fordele, der ligger i fælles efterforskningshold med henblik på at efterforske og retsforfølge terrorhandlinger, som involverer de omhandlede personer, grupper eller enheder.

Medlemsstaterne skal efter artikel 5 sørge for, at de oplysninger, som meddeles Europol og Eurojust i overensstemmelse med artikel 1 og 2, kan udveksles mellem Europol og Eurojust på grundlag af en samarbejdsaftale, der indgås mellem disse enheder, jf. Europol-konventionen og rådsafgørelsen om Eurojust.

Hver medlemsstat skal efter artikel 6 træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at anmodninger om retshjælp og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der fremsættes af en anden medlemsstat i forbindelse med terrorhandlinger, som involverer de i artikel 1, litra a, definerede personer, grupper eller enheder, behandles som hastesager med høj prioritet.

Hver medlemsstat skal endvidere efter artikel 7 træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at alle dokumenter, sagsakter, oplysninger, genstande eller andre bevismidler, der er beslaglagt eller konfiskeret som led i konkrete straffesager mod de omhandlede personer, grupper eller enheder, kan være tilgængelige eller til rådighed for andre medlemsstaters myndigheder, når der i

disse gennemføres eller indledes straffesager mod de pågældende personer, grupper eller enheder.

Forslagets artikel 8 indeholder bestemmelse om ikrafttræden og offentliggørelse i EF-Tidende.

Afslutningsvis indeholder forslaget en erklæring om, at Europol og Eurojust skal sørge for afholdelse af regelmæssige møder, mindst hvert kvartal, af operationelle årsager og med henblik på at opnå den bedste og mest effektive implementering af rådsafgørelsen.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget er forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Forslaget vil i løbet af kort tid blive sendt i høring hos relevante myndigheder og organisationer.

5. Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget skønnes ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Forslaget blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet den 25. – 26. april 2002. Et aktuelt notat om forslaget blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 11. april 2002 og til Folketingets Retsudvalg den 15. april 2002.

Vedrørende: Rådets afgørelse om en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af terrorisme udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater

Nyt notat.

1. Baggrund.

Ved fælles aktion, som blev vedtaget af Rådet den 5. december 1997, blev der indført en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

På det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 besluttede Rådet, at der skulle udarbejdes en forenklet udgave af den evalueringsordning, der er fastlagt i den fælles aktion af 5. december 1997 med henblik på at evaluere de nationale foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme.

På denne baggrund har det spanske formandskab fremsat forslag til en rådsafgørelse om indførelse af en ordning for evaluering af de nationale retsregler om bekæmpelse af terrorisme og gennemførelsen heraf.

Forslaget er fremsat under henvisning til TEU artikel 29 om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Retsgrundlaget for forslaget er TEU artikel 34, stk. 2, litra c.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13.-14. juni 2002 om muligt med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Forslaget indebærer, at der skal sammensættes en række evalueringshold bestående af nationale eksperter. Evalueringsholdene skal på baggrund af medlemsstaternes besvarelse af spørgeskemaer og evalueringsbesøg i de enkelte medlemsstater udarbejde evalueringsrapporter, der knytter sig til nærmere fastlagte evalueringsemner vedrørende de nationale retsregler om bekæmpelse af terrorisme og gennemførelsen heraf. Rådet og Europa-Parlamentet skal årligt orienteres om evalueringerne.

Forslagets artikel 1 omhandler indførelsen af en evalueringsordning. Det følger af stk. 1, at der er tale om regler om en ordning for peer-gruppe-evaluering af de nationale retsregler om bekæmpelse af terrorisme og gennemførelsen heraf, og navnlig af foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme inden for rammerne af medlemsstaternes internationale samarbejde. Videre følger det af stk. 2, at alle medlemsstaterne skal forpligte sig til at sørge for, at deres nationale myndigheder samarbejder fuldt ud med de evalueringshold, der skal sammensættes i medfør af afgørelsen. Samarbejdet skal ske under overholdelse af de lovbestemmelser og etiske regler, der gælder i de enkelte medlemsstater.

Forslagets artikel 2 omhandler evalueringsemnerne. Det følger af stk. 1, at emnerne for evaluering samt rækkefølgen, hvori medlemsstaterne skal evalueres, fastlægges af Artikel 36-Udvalget efter forslag fra formandskabet. På baggrund af det evalueringsemne, der er valgt, besluttet det, hvem der skal foretage evalueringen, herunder om den i givet fald skal foretages af Artikel 36-Udvalget. Ifølge stk. 2 forestår formandskabet, navnlig gennem nationale eksperter, der er udstationer i Rådet til formålet, forberedelsen af evalueringen. Rådets Generalsekretariat bistår formandskabet, ligesom Kommissionen fuldt ud tilknyttes arbejdet. Ifølge stk. 3 skal første evalueringrunde være afsluttet senest ved udgangen af 2002.

Forslagets artikel 3 omhandler udpegelse af de nationale eksperter, der skal indgå i de enkelte evalueringshold.

Forslagets artikel 4 omhandler sammensætningen af evalueringsholdene. Det fremgår heraf, at hvert hold skal bestå af to eksperter, der ikke må være statsborgere i den medlemsstat, der skal evalueres. Det fremgår endvidere, at evalueringsholdene bistås i alle sine opgaver af Generalsekretariatet for Rådet.

Forslagets artikel 5 omhandler udarbejdelse af et spørgeskema. Det fremgår heraf, at formandskabet med bistand fra Rådets Generalsekretariat skal udarbejde et spørgeskema inden for det præcise emne, der fastlægges efter artikel 2, stk. 1, til brug for evalueringen af samtlige medlemsstater. Spørgeskemaet skal forelægges Artikel 36-Udvalget eller en til formålet nedsat arbejdsgruppe. Medlemsstaterne skal besvare spørgeskemaet så vidt muligt inden for en måned og i øvrigt vedlægge alle relevante bilag.

Forslagets artikel 6 omhandler evalueringsbesøg. Det følger af bestemmelsen, at evalueringsholdet skal aflægge besøg i den medlemsstat, der er under evaluering, inden for en måned efter spørgeskemaet er besvaret. Under evalueringsbesøget skal evalueringsholdet mødes med de politiske myndigheder, forvaltningsmyndigheder, politi- eller toldmyndigheder, retsmyndigheder eller andre relevante myndigheder.

Forslagets artikel 7 omhandler udarbejdelse af et udkast til rapport. Det fremgår heraf, at evalueringsholdet senest 14 efter det i artikel 6 omtalte besøg skal udarbejde et udkast til en rapport. Herefter skal den evaluerede medlemsstat have lejlighed til at afgive en udtalelse på baggrund af rapporten inden for en frist på 14 dage. Hvis evalueringsholdet finder det nødvendigt, tilpasses rapporten den evaluerede medlemsstats bemærkninger.

Forslagets artikel 8 omhandler behandling og vedtagelse af rapporten. Det fremgår af stk. 1, at formandskabet skal sende udkastet til rapport som fortroligt dokument til Artikel 36-Udvalget eller den særligt nedsatte arbejdsgruppe. I det omfang den evaluerede medlemsstats bemærkninger til rapporten ikke er inkorporeret i rapporten, skal disse vedlægges denne. Herefter behandles rapporten på et møde i Artikel 36-Udvalget eller den særlige arbejdsgruppe, hvori evalueringsholdet deltager. Artikel 36-Udvalget eller arbejdsgruppen vedtager sine konklusioner ved konsensus, jf. stk. 2.

Ifølge stk. 3 skal formandskabet en gang om året orientere Rådet om resultatet af evalueringerne. Rådet kan på denne baggrund rette henstillinger til den berørte medlemsstat og opfordre denne til at underrette Rådet om de fremskridt, der gøres, inden for en af Rådet fastsat frist.

Ifølge stk. 4 skal formandskabet ligeledes årligt orientere Europa-Parlamentet om gennemførelsen af evalueringsordningen.

Når en hel evalueringsrunde er afsluttet, træffer Rådet passende foranstaltninger, jf. stk. 5.

Forslagets artikel 9 omhandler tavshedspligt. Det følger bl.a. af bestemmelsen, at evalueringsrapporterne som udgangspunkt er fortrolige.

Forslagets artikel 10 bestemmer, at Rådet skal evaluere rådsafgørelsens bestemmelser og anvendelsesområde, senest når alle medlemsstater har været igennem deres første evaluering.

Forslagets artikel 11 indeholder bestemmelse om ikrafttræden og offentliggørelse i EF-Tidende.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget har endnu ikke været forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke på nuværende tidspunkt foretaget høring i anledning af forslaget.

5. Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige konsekvenser, og sagen ses i øvrigt ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Forslaget har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Trusselsvurdering og strategi vedrørende terrorisme

Nyt notat.

1. Baggrund.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6.-7. december 2001 tilsluttede Rådet sig nogle nærmere retningslinier for udarbejdelse af rapporter vedrørende trusselsvurderingen for så vidt angår terrorisme.

Med udgangspunkt heri og på baggrund af bidrag fra medlemslandene fremlægger formandskabet halvårligt en analyse af trusselsvurderingen for så vidt angår terrorisme. Trusselsvurderingen er fortrolig. Endvidere fremlægger formandskabet konkrete anbefalinger, som følger af den aktuelle trusselsvurdering.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13.-14. juni 2002 forventes Rådet at tage rapporten til efterretning.

2. Indhold.

Trusselsvurderingen vedrørende første halvår af 2002 er udarbejdet på baggrund af bidrag fra medlemslandene. Til trusselsvurderingen er knyttet en række strategiske anbefalinger, hvori der peges på nogle områder, hvor der skønnes behov for særlig opmærksomhed. Såvel trusselsvurderingen som anbefalingerne er fortrolige.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og strafferetligt samarbejde den 28. maj 2002.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at være relevant i sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige konsekvenser, og sagen ses i øvrigt ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Den fortrolige trusselvurdering fra første halvår af 2002 samt de strategiske anbefalinger på baggrund heraf har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Udkast til rådskonklusioner fra det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 blev forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for mødet. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt den 18. september 2001. Rådskonklusionerne blev efterfølgende oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg den 21. september 2001.

Sagen om trusselvurdering vedrørende terrorisme for andet halvår af 2001, herunder om retningslinierne for udarbejdelse af den halvårslige trusselvurdering og de strategiske anbefalinger blev endvidere forelagt for Folketingets partier forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6.-7. december 2001. Aktuelt notat blev oversendt til Folketingets partier den 19. november 2001. Aktuelt notat blev efterfølgende oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg henholdsvis den 3. december 2001 og den 10. december 2001.

Vedrørende: Opfølgning af konklusionerne fra det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 samt fra det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 blev der afholdt et ekstraordinært rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 og et ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 med henblik på at drøfte mulighederne for at styrke bekæmpelsen af terrorisme. Rådet og Det Europæiske Råd vedtog i forbindelse hermed en række konklusioner vedrørende initiativer som led i en styrkelse af indsatsen på området.

På den fælles samling i Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001 blev Rådet orienteret om status for gennemførelsen af konklusionerne fra det ekstraordinære rådsmøde den 20. september 2001 samt det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001.

Det forventes, at formandskabet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 13.-14. juni 2002 vil orientere Rådet om status for gennemførelsen af konklusionerne fra det ekstraordinære rådsmøde den 20. september 2001 samt det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001..

2. Indhold.

Konklusionerne fra det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 samt det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 omfatter ti hovedområder for en styrket indsats vedrørende bekæmpelse af terrorisme:

For det første er der behov for fælles regler, der sikrer, at terrorisme straffes effektivt i alle EU-landene. Kommissionen har i den forbindelse fremlagt et forslag til en rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme (KOM(2001) 521 endelig).

For det andet er der behov for en effektiv efterforskning og retsforfølgning af terrorister. Faste kontaktpunkter hos EU-landenes politimyndigheder vil kunne lette samarbejdet, og det bør sikres, at de retshåndhævende myndigheder som led i efterforskningen af terrorisme har praktisk

mulighed for at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden, når de retlige betingelser er opfyldt.

EU-udleveringskonventionerne bør ratificeres og gennemføres i alle EU-lande inden årets udgang, og Kommissionen har fremsat et forslag på udleveringsområdet, som vil kunne danne grundlag for gennemførelsen af forenklede udleveringsprocedurer i forbindelse med terrorisme (KOM(2001) 522 endelig).

For det tredje skal der være mulighed for at gribe ind over for finansieringen af terrorisme. FN-konventionen på dette område bør gennemføres af EU-landene hurtigst muligt, og der skal udarbejdes regler, som på tværs af landegrænser sikrer en hurtigt gennemførelse af retsafgørelser om ransagning, beslaglæggelse og konfiskation. Samarbejdet på dette område vil blive udvidet til tillige at omfatte bekæmpelse af hvidvaskning af penge i forbindelse med terrorisme.

For der fjerde lægges der op til et styrket samarbejde mellem EU-landene som led i indsatsen mod terroristers brug af våben og sprængstoffer. På dette område er der behov for effektive regler, sikkerhedsforanstaltninger og efterforskningsmetoder.

For det femte skal samarbejdet mellem de politimæssige efterretningstjenester styrkes. Fælles retningslinier skal sikre, at der hurtigt og efter standardiserede principper udveksles oplysninger af betydning for bekæmpelsen af terrorisme.

Der bør tages skridt til at styrke det praktiske samarbejde mellem efterretningstjenesterne. Samtidig bør man i fællesskab evaluere efterretningstjenesternes indsats på området. Udarbejdelsen af åbne rapporter om terrorismsituationen vil i øvrigt kunne tjene til at øge offentlighedens bevidsthed om fænomenet.

For det sjette vil den operative indsats mod terrorisme blive styrket. Europol vil etablere en særlig enhed, som vil skulle indsamle oplysninger og analysere terrorismsituationen. Europol vil ligeledes sikre, at myndighederne i EU-landene løbende har overblik over særlig sagkundskab på terrorismeområdet, så der er mulighed for at trække på ekspertise i andre EU-lande.

Desuden vil den midlertidige Eurojust-enhed ligeledes iværksætte en konkret og målrettet indsats med henblik på at styrke samarbejdet mellem de nationale anklagemyndigheder om retsforfølgningen af terrorister.

Herudover vil der blive taget skridt til at etablere fælles efterforskningshold mellem EU-landene med henblik på efterforskningen og retsforfølgningen af terrorisme.

For det syvende skal der sikres en effektiv personkontrol og udlændingepolitik, som led i forebyggelsen og bekæmpelsen af terrorisme. I tilknytning hertil må de fornødne sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med udstedelsen af f.eks. pas og visa sikres. Schengen-konventionen og Schengen-informationssystemet bør udnyttes fuldt ud. De europæiske politichefer vil i den forbindelse få til opgave at se nærmere på, om kontrollen ved de ydre grænser kan styrkes, og der vil blive taget initiativ til at udbygge udvekslingen af oplysninger mellem EU-landene om udstedelse af visa og opholdstilladelser.

For det ottende skal samarbejdet mellem EU-landene om civilbeskyttelse styrkes. Målet er at sikre en effektiv koordination mellem EU-landene og i fællesskab at se nærmere på civilbeskyttelsen ved terroristangreb.

For det niende skal kandidatlandene i videst muligt omfang inddrages i det styrkede samarbejde med henblik på bekæmpelse af terrorisme.

Endelig skal der for det tiende etableres et effektivt samarbejde mellem EU-landene og USA om gennemførelsen af en styrket indsats mod terrorisme.

USA skal inddrages i det praktiske arbejde, som vil blive videreført af de europæiske politichefer, og en samarbejdsaftale mellem Europol og USA vil hurtigst muligt blive bragt på plads. Indtil da vil Europol-konventionens muligheder for et midlertidigt samarbejde blive anvendt i videst muligt omfang, og i samarbejde med de amerikanske myndigheder vil der endvidere blive taget initiativ til at udarbejde en fælles kriminalitetsanalyse og trusselvurdering på terrorismeområdet.

På det strafferetlige område vil mulighederne for at indgå en samarbejdsaftale mellem USA og EU blive undersøgt. Samarbejdsaftalen vil i givet fald skulle sikre, at der etableres et effektivt samarbejde om retsforfølgningen af terrorister.

Endelig vil også den midlertidige Eurojust-enhed etablere et samarbejde med den amerikanske anklagemyndighed, og der vil på ekspertniveau blive gennemført konsultationer med USA om immigrations- og grænsekontrolspørgsmål.

Det *tidligere* belgiske formandskab har som led i opfølgningen af det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 og det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 udarbejdet en oversigt over de foranstaltninger mod terrorisme, der skal iværksættes med henblik på at gennemføre Rådets og Det Europæiske Råds konklusioner.

For så vidt angår foranstaltninger inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde har det *tidligere* belgiske formandskab navnlig peget på følgende initiativer:

Retlige tiltag:

1. Forslag til rammeafgørelse om den europæiske arrestordre.
2. Forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme.
3. Forslag til rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler.
4. Forslag med henblik på at sikre de retshåndhævende myndigheders adgang til oplysninger om elektronisk data-trafik.
5. Ratifikation af EU-retshjælpskonventionen af 29. maj 2000.
6. Forslag til tillægsprotokol til EU-retshjælpskonventionen, navnlig for så vidt angår bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold og økonomisk kriminalitet.
7. Ratifikation af EU-konventionen af 10. marts 1995 om en forenklet udleveringsprocedure.
8. Ratifikation af EU-udleveringskonventionen af 27. september 1996.
9. Ratifikation af FN-konventionen af 9. december 1999 om bekæmpelse af terrorisme.
10. Igangsættelse af en evaluering af EU-landenes lovgivning m.v. vedrørende bekæmpelse af terrorisme.

Operationelle tiltag:

1. Udarbejdelse af en liste over terrororganisationer.
2. Videregivelse af oplysninger vedrørende terrorisme til Europol med henblik på systematisk kriminalitetsanalyse og trusselsvurdering.
3. Tættere samarbejde mellem EU-landenes myndigheder med ansvar for bekæmpelse af terrorisme.
4. Etablering af en specialenhed under Europol vedrørende terrorisme.
5. Etablering af fælles efterforskningshold.
6. Udarbejdelse af en åben rapport om terrorismsituationen i EU.
7. Tættere samarbejde mellem Europol, den midlertidige Eurojust-enhed og Task Forcen af Europæiske Politichefer.
8. Undersøgelser af mulighederne for at udvide adgangen til Schengen-informationssystemet (SIS).

Tiltag vedrørende samarbejde med USA

1. Fælles evaluering af terrorismens omfang.

2. Fælles tiltag over for lande, hvis finansielle systemer mistænkes for at fremme transaktioner, som finansiering af terrorisme.
3. Tættere samarbejde i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme.
4. Drøftelser om indgåelse af en aftale vedrørende gensidig retshjælp i straffesager.
5. Samarbejde mellem den midlertidige Eurojust-enhed, Europol og de amerikanske myndigheder med ansvar for bekæmpelse af terrorisme.

Under spansk formandskab har Europol på baggrund af bidrag fra medlemslandene udarbejdet en rapport over medlemslandenes sikkerhedsforanstaltninger efter den 7. oktober 2001. Rapporten er fortrolig. Endvidere har Europol udarbejdet en fortrolig trusselsvurdering. Endelig er der udarbejdet en opdateret oversigt over terrororganisationer til brug for relevante myndigheder i medlemslandene med ansvar for bekæmpelse af terrorisme.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde *den 28. maj 2002.*

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at være relevant i sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige konsekvenser, og sagens ses i øvrigt ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Udkast til rådskonklusioner blev forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for det ekstraordinære rådsmøde den 20. september 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt den

18. september 2001. Rådskonklusionerne blev efterfølgende oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg den 21. september 2001.

Endvidere blev Folketingets Europaudvalg den 21. september 2001 orienteret om det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd samme dag. Folketingets Europaudvalg modtog efterfølgende den 25. september 2001 en mundtligt redegørelse for det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd, ligesom konklusionerne fra mødet er oversendt til udvalget.

Sagen har herudover været forelagt til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg henholdsvis den 2. november 2001 og den 5. november 2001. *Sagen blev endvidere forelagt for Folketingets partier forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6.-7. december 2001. Aktuelt notat blev oversendt til Folketingets partier den 29. november 2001. Aktuelt notat om sagen blev efterfølgende oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg henholdsvis den 3. december 2001 og den 10. december 2001.*

Vedrørende: Årsrapport fra Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk (2001).

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere i oktober måned 1999 blev det besluttet, at medlemslandene skal styrke den fælles indsats i forbindelse med forebyggelse af kriminalitet.

De relevante dele af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere har følgende ordlyd (pkt. 41 og 42):

”Det Europæiske Råd opfordrer til, at kriminalpræventive aspekter integreres i foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet, samt til en yderligere udbygelse af nationale kriminalpræventive programmer. Der bør udvikles og identificeres fælles prioriteter for kriminalitetsforebyggelse i EU's eksterne og interne politik, og der bør tages hensyn hertil, når der udarbejdes nye regler.

Der bør i højere grad ske udveksling af oplysninger om bedste praksis, netværket af kompetente nationale kriminalpræventive myndigheder bør udbygges, og samarbejdet mellem nationale kriminalpræventive organisationer styrkes, og det bør undersøges, om der er basis for et fællesskabsfinansieret program med henblik herpå. De første prioriteter for dette samarbejde kan være ungdoms- og bykriminalitet samt narkotikarelateret kriminalitet.”

På denne baggrund blev Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk oprettet ved Rådets afgørelse af 28. maj 2001. Netværket består af kontaktpunkter udpeget af medlemsstaterne. Netværket skal ifølge rådsafgørelsen bidrage til udviklingen af initiativer med henblik på kriminalitetsforebyggelse på EU-plan og støtte kriminalpræventive aktiviteter på lokalt og nationalt niveau. Selvom netværket omfatter alle former for kriminalitet, skal det især beskæftige sig med ungdoms- og bykriminalitet samt narkotikarelateret kriminalitet.

Endvidere fremgår det af rådsafgørelsen, at netværket hvert år skal orientere Rådet om sine aktiviteter og angive, hvilke områder i dets arbejdsprogram, der skal prioriteres i det kommende år.

Den første årsrapport er nu blevet udarbejdet og forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 13. – 14. juni 2002 med henblik på, at Rådet tager rapporten til efterretning og sender den til Europa-Parlamentet som forudsat i Rådets af-

gørelse af 28. maj 2001. Endvidere forventes det, at et udkast til Rådets konklusioner vedrørende rapporten vil blive forelagt med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Årsrapporten, der er netværkets første, indeholder bl.a. en redegørelse for oprettelsen af netværket. Endvidere beskrives netværkets arbejdsprogram for juli måned 2001 – december måned 2002, som blev vedtaget af netværket den 25. juni 2001, og netværkets aktiviteter i løbet af 2001. Endelig belyser rapporten netværkets fremtidige indsats i henhold til arbejdsprogrammet.

Det understreges i rapporten, at netværket gennem sin tværfaglige struktur vil bidrage effektivt til udviklingen af forskellige kriminalpræventive aspekter på EU-plan. I den forbindelse vil netværket bl.a. fokusere på indsamling og videreformidling af oplysninger om medlemsstaternes bedste praksis på en række kriminalpræventive områder.

Som led i behandlingen af årsrapporten forventes det, at Rådet vedtager en række konklusioner om Det Europæiske Kriminalpræventive Netværks virke.

Rådet vil således understrege betydningen af den kriminalpræventive indsats som led i virkeliggørelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Rådet vil herudover udtrykke tillid til det fremtidige arbejde og støtte prioriteterne i netværkets arbejdsprogram.

Desuden vil Rådet tilkendegive, at der i fremtiden kan være behov for at drøfte finansieringen af netværkets aktiviteter nærmere.

Endelig vil Rådet opfordre til, at der fastsættes realistiske og målelige prioriteter for netværket bl.a. med henblik på dets evaluering i 2004.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har ikke været hørt i sagen, men vil i henhold til rådsafgørelsen af 28. maj 2001 få oversendt årsrapporten, når den er godkendt af Rådet.

4. Høring.

Netværkets årsrapport og udkastet til konklusioner herom har ikke været sendt i høring.